

sem
však

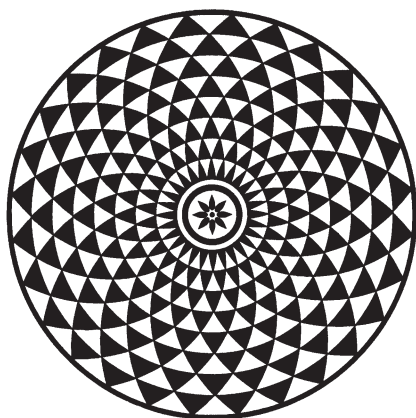

KNIHOVNA NA ČERNOHŮRCE

Scott Hawkins

KNIHOVNA NA ČERNOHŮRCE

SCOTT HAWKINS

TALPRESS

*Pro mou laskavou a nanejvýš trpělivou
ženu Heather s láskou a díky*

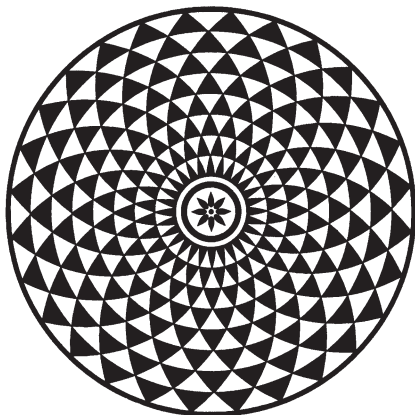
Copyright © 2015 by Scott Hawkins
Translation © 2016 by Martina Šímová

This translation published by arrangement with Crown Publishers, an imprint of the Crown Publishing Group, a division of Penguin Random House LLC

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část této knihy není dovoleno použít nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat a šířit bez souhlasu nakladatele.

ISBN 978-80-7197-627-1 (pdf)

ČÁST PRVNÍ

KNIHOVNA
NA DUBOSÁDKÁCH

Kapitola první

Východ slunce

I

Carolyn šla bosá po dvoupruhovém asfaltovém pásu, kterému Američané říkali Silnice 78. Byla zmáčená krví. Většina knihovníků, Carolyn nevyjímaje, silnici znala jako „Cestu Tacos“: pojmenovali ji tak na počest místní mexické restaurace, do níž se čas od času tajně vytratili. *Guacamole*, pomyslela si, *je opravdová pochoutka*. Zakručelo jí v žaludku. Suché červenooranžové listí z okolních dubů při chůzi příjemně šustilo pod nohama. Od úst jí stoupaly bílé obláčky páry a srážely se na chladném ranním vzduchu těsně před svítáním. Nabroušený obsidiánový nůž, kterým zavraždila detektiva Minera, měla schovaný v malém důlku ve spodní části zad.

Usmívala se.

Po silnici moc aut nejezdilo, ale sem tam se nějaké přece jen objevilo. Carolyn jich během své noční vycházky zahlédla pět. Teď u ní zabrzdil otlučený Ford F-250. Bylo to už třetí vozidlo, které zpomalilo, aby si ji řidič mohl lépe prohlédnout. Ozvalo se chroupání šterku, jak auto zajelo k protější krajnici a potom zastavilo. Řidič stáhl okénko a Carolyn ucítila vůni žvýkáčích tabáku, vazelíny a slámy. Za volantem seděl bělovlasý muž. Na sedadle vedle něj trůnil německý ovčák a měřil si ji podezřívavým pohledem.

Krucinál. Nechtěla jim ublížit.

„Proboha,“ řekl ten muž. „Stala se tu nehoda?“ V jeho hlase zaslechla starost – šlo o skutečný zájem, ne o falešnou účast lovčího dravce, kterou na ni zkoušel chlap před ním. Carolyn to poznala. Ten starý muž se na ni díval jako na dceru. Trochu se uvolnila.

„Kdepak, nic takového,“ odpověděla s očima upřenýma na psa. „Jen nepořádek ve stodole. Jeden z našich koní.“ Stodolu i koně si samozřejmě vymyslela. Z mužova pachu ale poznala, že má rád zvířata a bude chápat, že některé věci s nimi spojené mohou zahrnovat větší množství krve. „Těžký porod, pro mě i pro ni.“ Smutně se usmála a obtočila si ruce kolem těla. Její zelené, hedvábné šaty byly ulepené zčernalou krví detektiva Minera. „Zničila jsem si oblečení.“

„Zkuste trochu sodovky,“ pronesl muž suše. Pes slabě zavrčel. „Ticho, Buddy!“

Carolyn sice nevěděla, co je to *sodovka*, ale z tónu jeho hlasu poznala, že šlo o vtip. *Ne ten, při kterém se popadáte za břicho, ale takový, kterým lidé vyjadřují soucit.* Odfrkla si. „To udělám.“

„Klisna je v pořádku?“ Znovu zaslechla skutečnou účast.

„Ano. I hříbě. Byla to dlouhá noc. Šla jsem se projít, abych si vyčistila hlavu.“

„Bosá?“

Pokrčila rameny. „U nás doma máme tvrdou výchovu.“ To byla pravda.

„Chcete svézt?“

„Ne. Ale děkuju. Dům mého Otce je kousek tímhle směrem.“ Ani tentokrát nelhala.

„Kudy, směrem k poště?“

„V Dubosádkách.“

V očích starého muže se objevil prázdný výraz. Marně se

pokoušel vzpomenout si, odkud to jméno zná. Chvilí přemýšlel, ale pak to vzdal. Carolyn mu mohla říct, že i kdyby kolem Dubosádek jezdil čtyřikrát denně tisíc let, stejně by si je nezapamatoval, ale neudělala to.

„Ahaaa...“ řekl muž neurčitě. „Ale jistě.“ Pak věnoval jejím nohám obzvlášť otcovský pohled. „Určitě nechcete svézt? Buddy to nebude vadit, vid', brachu?“ Poplácal tlustého psa po hřbetě. Buddy se jenom díval, v očích měl divoký, podezřívavý výraz.

„Nechci. Ještě jsem si nevyčistila hlavu. Ale děkuju vám.“ Vyloudila na tváři něco jako úsměv.

„Žádný problém.“ Muž zařadil rychlost a jel dál. Carolyn zahalil teplý oblak diesellových plynů. Stála tam a dívala se za ním, dokud zadní světla auta nezmizela za zatáčkou.

Řekla bych, že pro jednu noc bylo společností až dost. Vyškrábala se na kopec a vklouzla do lesů. Měsíc v úplňku byl stále vysoko na obloze. Američané téhle roční době říkali „říjen“ a někdy taky „podzim“, ale knihovníci počítali čas podle nebes. Dnes byl sedmý měsíc, což byl měsíc černého nářku. Stíny holých větví se v jeho bledém světle míhaly přes jizvy na jejích rukou.

Asi po míli došla ke starému vykotlanému stromu, do kterého ukryla zničené šaty. Vyklepala z nich kůru a očistila je, jak nejlépe mohla. Kousek zakrváceného oblečení si schovala pro Davida, zbytek odhodila. Potom se zahalila do svého roucha, kápi si stáhla do obličej. Ty šaty měla ráda – hedvábí bylo příjemné – ale drsný dotek bavlny, ze které byl plášť utkaný, ji uklidňoval. Byl to dobrý, známý pocit a Carolyn na oblečení nic jiného nezajímalo.

Postupovala hlouběji do lesa. Kamení ukryté pod listím a borovým jehličím ji tlačilo přes podrážky bot. Kameny jako by byly přesně na svých místech a učinily přítrž nepatrnému vtí-

ravému svrbění, které si stěží uvědomovala. *Ještě jeden kopec*, prolétlo jí hlavou. *Dubosádky*. Chtěla to místo spálit na popel a zároveň si pomyslela, že by bylo pěkné znovu ho vidět.

Domov.

II

Carolyn a ostatní se nenarodili jako knihovníci. Za onoho času, před mnoha a mnoha lety, byli Američané jako každý jiný. Trochu si na to vzpomínala – vybavovala si jakýsi pořad jménem *Bionická žena* a taky věci, kterým se říkalo Reeseiny arašídové košíčky. Ale jedno léto, když bylo Carolyn osm let, na Otce zaútočili jeho nepřátelé. Otec přežil, stejně jako Carolyn a několik dalších dětí. Jejich rodiče zahynuli.

Pamatovala si, jak se k ní černým kouřem páchnoucím po roztaveném asfaltu donesl Otcův hlas a jak za ním v místě, kde stával její dům, sálal obrovský oranžový kráter. Otec promluvil.

„Teď jste Pelapané,“ řekl jim. „Je to staré slovo. Znamená něco jako *knihovník* a taky něco jako *žák*. Vezmu vás do svého domu. Vychovám vás starým způsobem, tak jako vychovali mne. Vzdělám vás ve věcech, kterým jsem se naučil.“

Na to, co chtějí oni, se jich neptal.

Carolyn mu byla vděčná a ze začátku se snažila, seč mohla. Máma s tátou byli pryč. To chápala. Teď měla jenom Otce a nejdřív se zdálo, že toho po ní moc nežádá. V jeho domě to ale vypadalo jinak než u nich doma. Místo sladkostí a televize byl plný stínů a starých knih psaných rukou na tlustém pergamentu. Děti postupně pochopily, že je Otec velmi starý. Během svého dlouhého života ovládl umění utvářet divy. Dokázal přivolat blesky nebo zastavit čas. Kameny mu říkaly jménem. Teorie a praxe všech těchto dovedností byly roztrženy do dvanácti

katalogů – jako náhodou vyšel jeden na každé dítě. A Otec po dětech nechtěl nic jiného, než aby pilně studovaly.

O pár týdnů později si Carolyn začala uvědomovat, co to ve skutečnosti znamená. Zrovna se učila v jedné z osvětlených budek roztroušených po nefritově zelené podlaze Knihovny, když v tom Margaret – tenkrát jí bylo asi devět let – vyběhla zpoza ohromných stinných regálů věnovaných šedému katalogu. Křičela, jako by ji na nože brali. Děs ji dočista oslepil; přepadla přes malý stolek a přistála na zemi přímo u Carolyniných nohou. Carolyn jí mlčky pokynula, aby se schovala pod její stůl.

Margaret se ve tmě pod stolem choulila dobrých deset minut. Carolyn se jí šeptem ptala na všechno možné, ale dívka nepromluvila, dost možná ani nemohla. Její slzy však byly smíšené s krví, a když ji Otec odtáhl zpátky mezi police knih, počůrala se. To jako odpověď stačilo. Carolyn si občas vzpomněla na to, jak se vlhký, amoniakový pach moči mísil se zatuchlou vůní starých knih, jak se Margaretin zoufalý křik rozléhal mezi prastarými regály. Právě tehdy jí to poprvé došlo.

Carolynin katalog byl spíš nudný než děsivý. Otec jí přidělil studium jazyků a dívka skoro rok poslušně vstřebávala jejich základy. Rutina ji ale ubíjela. První léto svého výcviku, když jí bylo devět let, přišla za Otcem a dupla nohou o podlahu. „To stačí!“ řekla. „Knih už jsem přečetla dost. Zním dostatek slov. Chci být venku.“

Ostatní děti se před Otcovým výrazem vystrašeně nahrbily. Nemluvil nadarmo – skutečně je vychovával tak, jak byl sám vychován. Většina z nich, Carolyn nevyjímaje, už měla několik jizev. Otec se zachmuřil, ale tentokrát ji neuhodil. Místo toho chvíli mlčel, a potom řekl: „Opravdu? No tak dobrá.“

Otec otevřel dveře Knihovny a vyvedl ji ven, kde poprvé po mnoha měsících opět spatřila slunce a modrou oblohu. Carolyn byla nadšením bez sebe. K její velké radosti se Otec v okolí

domu dlouho nezdržel a odešel s ní do lesů. Po cestě zahlédla Davida, jehož katalog byl zaměřený na válku a vraždu, jak máchá nožem v poli na konci cesty. Michael, který se měl stát Otcovým vyslancem v říši zvířat, balancoval opodál na větvi stromu a rozmlouval s rodinou veverek. Carolyn jim oběma zamávala. Otec se zastavil na břehu malého jezera na okraji sousedství. Carolyn, bez sebe blahem, sundala boty, cákala se v mělčinách a chytala pulce.

Otec ze břehu přivolał laň Ishu, která nedávno porodila kolouška. Isha a její mládě, Asha, samozřejmě poslušně příběhly. Audienci započaly tím, že Otcí upřímně a dlouze odpřisáhly věrnost. Carolyn téhle části nevěnovala pozornost. Tvorů, kteří se před Otcem plazili, měla až po krk, a srnčí řeč byla navíc skutečně těžká.

Když se odbyly formality, Otec Ishe nařídil, aby Carolyn učila spolu se svým mládětem. Dal si záležet, aby nepoužíval příliš složitá slova a Carolyn mu rozuměla. Isha se nejprve zdráhala. Lesní srny měly přes deset výrazů pro ladnost a ani jediný z nich neodpovídal Carolyniným velkým, lidským nohám. Ty působily v porovnání s útlými kopýtky Ashy a ostatních koloušků těžkopádně a neohrabaně. Ale Isha byla oddaná Nobunungovi, Císaři zdejších lesů, a tím pádem i Otcí. Také nebyla hloupá. Nic nenamítala.

Celé léto se Carolyn učila s lesními srnami z údolí. Bylo to poslední laskavé období jejího života, dost možná i to nejšťastnější. Pod Ishiným vedením běhala s rostoucí dovedností po pěšinách nižšího lesa, jediným skokem se lehce přenesla přes padlý dub porostlý mechem, poklekla, aby pojedla sladký jetel a upila ranní rosy. Carolynina skutečná matka byla tou dobou mrtvá zhruba rok. Jejího jediného přítele vykázali. Otec byl mnoho věcí, ale rozhodně nebyl něžný. Když ji Asha první mrazivou noc v roce přizvala, aby ležela s ní a jejím mládětem

a zahřála se, v Carolyn se něco pohnulo. Neplakala, nedala na jevo žádnou slabost, ale Ishu milovala celým svým srdcem.

Nedlouho poté nastala zima a svůj příchod ohlásila strašlivou bouřkou. Carolyn se takových věcí nebála, ale Isha s Ashou se při každém zahřmění roztřáslы strachy. Všechny tři teď tvořily jednu rodinu. Skryly se společně u kořenů buku, Carolyn s Ishou vzaly Ashu mezi sebe a tiskly se k ní, aby ji udržely v teple. Takhle ležely celou noc. Carolyn vnímala, jak se jejich útlá těla třesou, cítila, jak sebou trhly pokaždé, když zaburácel hrom. Zkoušela je upokojit hlazením, ale srnky před jejím dotykem ucukly. Jak noc pomalu ubíhala, Carolyn se snažila rozpomenout na Otcovy lekce, pátrala v nich po slovech, kterými by zvířata utišila – stačilo by prostě „nebojte se“ nebo „za chvíli bude po všem“ anebo „ráno tu poroste jetel“. Ale Carolyn byla poslední dobou špatná žačka. Ať se snažila sebevíc, vhodná slova nenacházela.

Těsně nad ránem dívka ucítila, jak sebou Isha trhla. Zabubnovala kopýtky o zem a odhodila spadlé listí, pod nímž vykoukla černá hlína. O chvíli později děšť zkrápějící Carolynino tělo zteplal a v ústech ucítila slanou chuť. Pak oblohu rozčísł blesk a ona spatřila Davida. Tyčil se nad ní, stál na větvi ve výšce asi deseti metrů nad zemí a usmíval se od ucha k uchu. Z levé ruky mu visel stříbrný řetěz zakončený těžkým závažím. Aniž by chtěla, využila poslední prchavé světlo měsíce a očima přelétla celou délku řetězu. Při dalším zablesknutí se už jen dívala do Ishiných mrtvých očí. Laň i její mládě byly nabodnuté na konci Davidova kopí. Carolyn natáhla ruku a dotkla se bronzové rukojeti, která srně trčela z těla. Kov byl ještě teplý. Lehce se pod jejími prsty zachvěl, zesiluje sotva patrný, slábnoucí tlukot Ishina laskavého srdce.

„Otec říkal, ať se dobře díváš a posloucháš,“ zamručel David. „Kdybys našla ta správná slova, měl jsem je nechat žít.“

Škubnul s řetězem zpátky a vytrhl ho z jejich těl. „Povídal, že je čas na to, aby ses vrátila domů,“ řekl a obratně smotával řetěz zkušeným, naučeným pohybem. „Je nejvyšší čas, abys začala se skutečným studiem.“ S těmi slovy zmizel v bouři.

Carolyn se postavila. Stála sama ve tmě, z níž od té doby už nikdy nevystoupila.

III

Nyní, o čtvrt století později, Carolyn klečela na všech čtyřech za kmenem padlé borovice a nakukovala přes okraj kopce přes hustý porost cesmíny. Když správně natočila hlavu, otevřel se jí výhled na mýtinu s býkem. Paseka měla v průměru asi dvacet metrů a zela prázdnotou. Za povšimnutí stál jedině býk a pak masivní žulový kámen označující Margaretin hrob. Býk, dutý bronzový odlitek v mírně nadživotní velikosti, se nacházel přesně ve středu mýtiny a ve svitu letního slunce hrál zlatavými barvami.

Paseka byla z vnější strany ohrazená hájkem cedrů, které Carolyn posloužily jako skryš. Na její vzdálené straně, na okraji prudkého srázu, který znenadání roztínal úbočí kopce, aby vytvořil více prostoru pro Silnici 78, stáli David s Michaellem. Zhruba šest metrů dolů po silnici byla zašlá dřevěná cedule označující vjezd do Dubosádek. Visela na zrezivělém řetězu, a když ji zachytil dostatečně silný vítr, skřípání bylo slyšet až nahoru na kopec.

Carolyn se plížila vpřed. Nakonec byla tak blízko, že dokázala spočítat Michaelovy propletené blondaté dredy a slyšela bzučení much poletujících kolem Davidovy hlavy. David se bavit tím, že Michaela nevybíravě zpovídal ohledně jeho cest. Když to Carolyn viděla, zakabonila se. Michaelův katalog byla zvířata a on ho studoval možná až příliš pilně. Lidská řeč se

pro něj postupně stala obtížnou, dokonce mu působila i bolest – zvláště tehdy, když se zrovna vrátil z lesů. A co bylo horší, chyběly mu lstivost a vychytralost.

Emily navštívila ostatní knihovníky minulou noc ve snu a sdělila jim, že David nařizuje, aby se všichni shromáždili u býka „před západem slunce“. To znamenalo něco jiného než „co nejdřív“; byl v tom rozdíl, který postřehli všichni kromě Michaela. Ale možná to tak bylo lepší. Jennifer byla s Davidem sama celé týdny, protože čekali na nové zprávy o Otci. Zatímco David trýznil Michaela, Jennifer, nejmenší a nejútlejší ze všech knihovníků, bořila Margaretin hrob. Plahočila se mýtinou sem a tam, hrbila se pod tíhou žulových úlomků velikosti lidské hlavy, jahodově blondaté vlasy měla zmáčené potem. Jenže po týdnu stráveném o samotě s Davidem bylo i tahání žulových kamenů na horkém slunci úlevou.

Carolyn si v duchu povzdychla. *Asi bych měla jít dolů a pomoci jim.* David alespoň rozdělí svou pozornost mezi tři oběti místo dvou. Jelikož jí však lstivost nechyběla, rozhodla se nejdřív poslouchat.

David a Michael shlíželi dolů na Dubosádky. Michael, stejně jako šelmy kolem něj, byl nahý. David měl na sobě neprůstřednou vestu izraelské armády a světle fialovou baletní sukýnku, která byla pokrytá zaschlou krví. Vesta patřila jemu. Sukni našel ve skříni syna paní McGillicuttyové. Za jeho neobvyklý úbor mohla částečně Carolyn.

Když totiž začalo být jasné, že zpátky do Knihovny se jen tak nedostanou, Carolyn ostatním vysvětlila, že si budou muset obléknout americké šaty, aby splynuli s davem. Přikývli, aniž by doopravdy pochopili, co to znamená. Potom se začali přehrabovat v šatnících paní McGillicuttyové. David si vybral baletní sukýnku, protože nejvíc připomínala jeho obvyklou bederní roušku. Carolyn mu chtěla vysvětlit, že to se splývá-

ním nemá nic společného, ale pak tu myšlenku zavrhla. Moc příležitostí k zasmání neměla, a tak se naučila využít každou, která se jí naskytla.

Nakrčila nos. Ve vzduchu bylo cítit hnilobu. *To už se vrátila i Margaret?* Ale ne! Uvědomila si, že hnilobou páchl David, kterému kolem hlavy bzučelo hejno much. Ten se asi před dvěma lety uchýlil k praktice, při které vymačkával krev ze srdcí svých obětí a vtíral si ji do vlasů. Byl chlupatý jako medvěd a každé srdce vydalo jen na pár polévkových lžic, ale jejich počet rostl závratnou rychlostí. Směs krve a vlasů postupně ztvrdla v jakousi helmu. Carolyn se jednou ze zvědavosti zeptala Petera, jak silná taková přilba je. Peter, jehož katalog zahrnoval matematiku a inženýrství, se na chvíli zamyšleně podíval ke stropu. „Celkem silná,“ odpověděl nakonec hloubavě. „Sražená krev je tvrdší, než by se mohlo zdát, ale drolí se. Tomu částečně zabrání prameny vlasů. Funguje to na stejném principu jako betonářská výztuž. Hmm.“ Sehnul se ke svému bloku, chvíli na něj čáral nějaká čísla, a potom přikývl. „Jo. Celkem silná. Nejspíš by zastavila malorážku. Možná i devítimilimetrovku.“ David si krev nějakou dobu vtíral dokonce i do vousů, ale Otec ho donutil, aby si je odřezal, protože nemohl pořádně otáčet hlavou. Teď mu zbyl jen podlouhlý knír.

„Kdes byl?“ zeptal se David, popadl Michaela za ramena a zatřásl jím. Mluvil v pelapštině, která se nepodobala angličtině ani žádnému jinému modernímu jazyku. „Zase sis hrál v lesích, že jo? Svou práci jsi dokončil už před týdnem! Nelži mi!“

Michael neměl daleko k panice – divoce koulel očima, mluvil trhaně a zakoktával se. Slova mu dělala potíže. „Byl jsem... p-plyč.“

„Plyč? Plyč? Myslíš snad *pryč*? A kde pryč?“

„Byl jsem s... s... malými. Otec říkal... Otec říkal, že mám studovat způsoby malých a pokorných.“

„Otec chtěl, aby se učil o myších,“ zavolala Jennifer přes rameno, a přeložila tak Michaelovo zmatené blábolení. Oddychovala pod tíhou nového kamene. „Jak se pohybují a skrývají a tak podobně.“

„Zpátky do práce,“ zakřičel David. „Mrháš denním světlem!“

Jennifer se doplahočila zpátky k hromadě sutí a se zasténáním zvedla další kámen. David, který měřil skoro dva metry, a každý centimetr jeho těla hrál svaly, ji sledoval. Carolyn připadalo, že se usmívá. Potom se otočil zpátky k Michaelovi: „Pche! Zrovna myši,“ zavrtil hlavou. „Nevěděl jsem, že je to možné, ale nejspíš budeš ještě větší darmošlap než Carolyn.“

Carolyn mu z bezpečí své skrýše ukázala vztyčený prostředníček.

Jennifer upustila kámen na lesní porost. Ozvalo se tupé zadunění. Narovнала se a roztřesenou rukou si otřela zpoceně čelo. Těžce oddychovala.

„Carolyn? Cože? Já... já nevědět... já...“

„Zmlkni,“ přikázal mu David. „Abych si to ujasnil – zatímco my ostatní tu hledali Otce jako diví, ty ses někde poflakoval a hrál sis s bandou *myší*?“

„Myší... ano. Myslel jsem –“

Mýtinou se rozlehlo tupé plesknutí. Carolyn, která měla s Davidovými políčky dlouholetou zkušenost, opět zamrkala. *Tenhle byl pořádný.*

„Neptal jsem se tě na to, co sis *myslel*,“ zavrčel David. „Zvířata *nemyslí*. To ty přece chceš, Michaeli. Být zvířetem. A když na to přijde, přesně to taky jsi, nemám pravdu?“

„Jak říkáš,“ zašeptal Michael.

David k ní stál zády, ale Carolyn si jeho obličej dokázala představit stejně jasně, jako by se jí díval přímo do očí. Určitě se usmíval, aspoň trochu. *Jestli poteče krev, možná nám ukáže i d'olíčky ve tvářích.*

„Prostě jen... zmlkni. Bolí mě z tebe hlava. Jdi třeba pomoci Jennifer.“

Jedna z Michaelových pum zavrčela. Michael ji přerušil tlumeným zakňučením a zvíře zmlklo. Carolyn přimhouřila oči. Když se podívala za Davida, z vlnící se trávy na západním okraji mýtiny poznala, že se stáčí vítr. Co nevidět zavane jejím směrem a ti tři ucítí pro změnu zase ji. Za dobu strávenou mezi Američany si stačila zvyknout na rozmanitost jejich pachů – Marlboro, Chanel, Vidal Sassoon – a už jí z nich ani neslyly oči. Jenže David s Michaelem k nim byli pořád stejně citliví. Teď, když foukalo od západu, bylo jen otázkou času, kdy si jí všimnou.

Zarískovala a pohlédla jim přímo do očí – od Ishy věděla, že to přitahuje pozornost, ale někdy neexistovala jiná možnost. Carolyn doufala, že je rozptýlí něco na sever od ní. A taky že ano, za chvíli Michaelův pohled přitáhla třepotající se můra, která dosedla na Margaretin hrob. David a pumy se po vzoru dravců podívali stejným směrem. Carolyn toho využila a vklouzla zpátky do křovinatého podrostu.

Obešla kopec z jihu na východ. Když od nich byla asi čtvrt míle, vrátila se zpátky. Nyní už nedávala pozor; kráčela zpříma a svůj příchod oznámila tím, že schválně šlápla na suchou větev. Ta pod její nohou hlasitě zapraskala.

„Á,“ zvolal David. „Carolyn. Jsi ještě hlučnější a neohrabanější než obvykle. Za chvíli z tebe bude opravdová Američanka. Slyšel jsem, jak se k nám šineš od samého úpatí kopce. Pojď sem.“

Carolyn poslechla.

David jí pohlédl do očí a jemně ji pohladil po tváři. Prsty měl zčernalé zaschlou, sraženou krví. „V Otcově nepřítomnosti musíme všichni dbát na svou bezpečnost. Tomu přece rozumíš?“

„Samozř–“

S prsty stále na její tváři ji udeřil přímo na solar. Čekala to – tohle anebo něco podobného – a přesto jí ta rána vyrazila dech. Na kolena však nepadla. *Alespoň tak*, pomyslela si a na jazyku ucítila měděnou chuť nenávisti.

David si ji chvíli prohlížel krutým, zabijáckým pohledem. Když nezachytil žádný náznak vzdoru, kývl hlavou a odvrátil se. „Běž jim pomoci s tím hrobem.“

Donutila se zhluboka nadechnout. Mlha před očima se za chvíli rozestoupila. Došla k Margaretině mohyle. Suché podzimní listí jí šustilo pod bosýma nohama, na Silnici 78, skryté za okolními stromy, se ozvalo tlumené burácení nákladáku. „Ahoj, Jen,“ pozdravila. „Ahoj, Michaeli. Jak dlouho je mrtvá?“

Michael neodpověděl, ale když k němu přišla, láskyplně jí očíchal krk. Ze zdvořilosti udělala to samé.

„Ahoj, Carolyn,“ řekla Jennifer. Kámen, který vláčela, upustila na lesní podrost a otřela si pot z čela. „Je pod zemí od posledního úplňku.“ Oči měla podlité krví. „Jak je to dlouho? Asi dva týdny.“

Ve skutečnosti to byl skoro měsíc. *Ta je zase sjetá*, pomyslela si Carolyn a zamračila se. Pak byla o něco vlídnější: *Ale kdo jí to může mít za zlé? Byla tu sama s Davidem*. Řekla jenom, „Páni. To je o hodně déle než obvykle. Co tam dělá?“

Jennifer ji počastovala nechápavým pohledem. „Hledá Otce, samozřejmě. Co sis myslela?“

Carolyn pokrčila rameny. „Jeden nikdy neví.“ Michael trávil většinu času se zvířaty a Margaret bylo nejlépe ve společnosti mrtvých.

„Našla ho?“

„To za chvíli uvidíme,“ odpověděla Jennifer a významně pohlédla na horu kamení. Carolyn, které došlo, co po ní kama-

rádka chce, přistoupila k hromadě a zvedla z ní středně velký kámen. Všichni tři pracovali potichu a rychle, tak jak byli zvyklí. Netrvalo dlouho a po hromadě nezůstalo ani památky; jednotlivé kameny ležely rozházené po okolí. Země pod náhrobkem se od pohřbu slehla jen nepatrně. Pořád byla poměrně kyprá. Padli na kolena a začali hrabat rukama v hlíně. Když se dostali asi šest palců pod zem, vzduch naplnil silný zápach Margaretina tlejícího těla. Carolyn, která si už stačila odvyknout, v sobě potlačila dávivý zvuk. Dala si dobrý pozor, aby ji neviděl David. Když byla díra hluboká asi dvě stopy, ucítila něco měkkého. „Mám ji,“ řekla.

Margaret byla nafouklá, fialová a hnila. V očních důlcích se jí hemžili červi. Jennifer vylezla z hrobu a šla si pro věci. Michael s Carolyn očistili Margaret obličej a ruce od hlíny, ale pak už na nic nečekali a spěchali ven.

Jennifer ze své brašny vytáhla stříbrnou fajfku, zapálila ji sirkou a zhluboka popotáhla. Potom si povzdechla, skočila do hrobu a dala se do práce. Přestože byla závislá na drogách, měla obrovský talent. Před rokem jí Otec složil vrcholný kompliment, když jí osobně předal bílou šerpu hojení. Od té doby byla Jennifer, a nikoliv Otec, mistryní svého katalogu. Žádného jiného knihovníka tak neuctil.

Smrtelná rána měla tentokrát podobu vertikální rýhy v Margaretině srdci, která přesně odpovídala délce a šířce Davidova nože. Jennifer si na mrtvolu sedla a přikryla ránu dlaní. Držela ji tam po tři nadechnutí. Carolyn ji zaujatě sledovala. Zapamatovala si jednotlivé fáze, během nichž Jennifer postupně zašeptala slova *mysl*, *tělo* a *duch*. Carolyn se měla na pozoru, aby svůj zájem nedala sebemenším způsobem najevo. Kdyby vás někdo přistihl při tom, že sbíráte vědomosti mimo svůj katalog, byl by to přímo hazard se životem.

Michael odešel na druhou stranu mýtiny, kde zápach nebyl

tak silný, a dobromyslně se kočkoval se svými pumami. Usmíval se od ucha k uchu a ostatních knihovníků si nevšímal. Carolyn byla opodál; nenuceně se opírala o nohu bronzového býka, ale přitom stála dost blízko na to, aby mohla sledovat Jennifer při práci. Všimla si, že když kamarádka konečně stáhla ruku z Margaretiny rány, díra v jejím hrudníku zmizela.

Jennifer se v hrobě postavila. Carolyn došlo, že se chce nejspíš jen nadechnout čerstvého vzduchu a k léčebnému postupu to nepatří. I venku cítila příšerný zápach. V jámě proto musel být přímo strašlivý. Jennifer se zhluboka nadechla a znovu padla na kolena. Svraštila čelo, smetla většinu hmyzu, který se hemžil kolem, a pak přiložila svá teplá ústa na Margaretiny studené fialové rty. Zůstala bez hnutí po tři nadechnutí, potom se rychle stáhla a téměř se pozvracela. Když přemohla dávicí reflex, začala do kůže mrtvé vtírat rozličné masti. Bylo zajímavé, že vodičky nanášela v určitých vzorech, v piktogramech psaných pelapštinou – nejprve *ambice*, potom *vnímání* a nakonec *lítost*.

Jakmile byla hotová, honem se postavila a vylezla z hrobu. Zamířila ke Carolyn s Michaellem, ale po dvou krocích se najednou zastavila a vyvalila oči. Rychle si dala ruku před pusu a rozběhla se k lesnímu podrostu, kde se konečně vyzvracela. Potom pomalu kráčela ke Carolyn a nohy se jí při chůzi ještě třáslly. Čelo měla lesklé potem.

„Špatné?“ zeptala se Carolyn.

Jennifer místo odpovědi odvrátila hlavu a odplivla si. Pak si přisedla blíž a na chvíli jí položila hlavu na rameno. Znovu vytáhla malou stříbrnou fajfčíčku – byl to americký dárek od Carolyn – a zapálila si. Mýtinu naplnil sladký marihuanový dým. Nabídla dýmku kamarádce.

„Ne, díky.“

Jennifer pokrčila rameny a znovu popotáhla, tentokrát o ně-

co víc. Světlo ze žhnoucího uhlíku se odrazilo v bronzovém břichu býka. „Někdy si říkám...”

„Co?”

„Říkám si, jestli se s hledáním Otce vůbec obtěžovat.”

Carolyn se odtáhla. „To myslíš vážně?”

„Ano, já –“ Jennifer si povzdychla. „Ne. Možná. Nevím. Jen... o tom přemýšlím. Bylo by vážně o tolik horší, kdybychom to prostě... nechali plavat? Dovolili Vévodovi nebo někomu jinému, aby převzali moc?”

„Jestli se Vévoda zhojí do té míry, že bude schopný znovu přijímat potravu, komplexní život jako takový skončí. Netrvalo by to dlouho. Pět, možná deset let.”

„Já vím.” Jennifer si znovu zapálila. „A tak místo něj máme Otce. Vévoda... s ním by to bylo alespoň bezbolestné. Možná dokonce i mírumilovné.”

Carolyn se zatvářila kysele, ale potom se usmála. „Máš za sebou pár drsných týdnů s Davidem, viď?”

„Ne, to není –“ začala Jennifer. „Tedy, možná ano. Když o tom mluvíš, *bylo* to zatraceně drsné. Kdes vůbec byla? Pomoc by se mi hodila.”

Carolyn ji poplácala po rameni. „Mrzí mě to. Ukaž, dej to sem.”

Jennifer jí podala fajfku. Carolyn zlehka popotáhla.

„Ale stejně,” pokračovala kamarádka. „To tě to vážně nikdy netrápí?”

„Co?”

Jennifer mávla rukou a ukázala na rozrytý hrob, na Dubosádky, na bronzového býka. „Všechno.”

Carolyn o tom chvíli přemýšlela. „Ne. Nijak zvlášť. Už ne.” Ulpěla pohledem na Jennifeřiných vlasech a vyndala z nich červa. Svíjel se jí na konečku prstu. „Štvalo mě to, ale zvykla jsem si.” Červa rozmáčkla. „Člověk si zvykne skoro na cokoliv.”

„Možná ano.“ Jennifer si vzala dýmku zpátky. „Někdy mi připadá, že my dvě jsme jediné, které se ještě nezbláznily.“

Carolyn chtěla vzít Jennifer kolem ramen, chtěla ji obejmout nebo něco podobného, ale nakonec se rozhodla, že to neudělá. Už tak byl jejich rozhovor až příliš sentimentální a začínalo jí to být už nepříjemné. Aby změnila téma, kývla hlavou směrem k hrobu. „Jak dlouho bude trvat, než...?“

„Nevím přesně,“ odpověděla Jennifer. „Nejspíš to nebude hned. Tak dlouho tam dole ještě nebyla.“ Zašklebila se a znovu si odplivla. „Fuj.“

„Podívej,“ řekla Carolyn. „Něco jsem ti přinesla.“ Chvíli se přehrabovala v igelitové nákupní tašce a nakonec z ní vytáhla poloprázdnou láhev Listerinu.

Jennifer si ji vzala. „Co to je?“

„Dej si trochu do pusy a propláchni si ji. Nic nepolykej. Počkej pár vteřin, a pak to vyplivni.“

Jennifer si láhev nedůvěřivě prohlížela, jako by přemýšlela, zda si z ní kamarádka nedělá legraci.

„Věř mi,“ řekla Carolyn.

Jennifer chvíli váhala, ale potom vzala tekutinu do úst. Vyvalila oči.

„Propláchni si pusou,“ radila Carolyn a vyboulila nejprve levou a potom pravou tvář, aby jí ukázala, jak na to. Jennifer ji napodobila. „A teď to vyplivni.“ Dívka poslechla. „Lepší?“

„Páni!“ zvolala Jennifer. „To je –“ Ohlédla se přes rameno, aby zkontrolovala Davida. Nedíval se na ně, ale i tak raději ztišila hlas. „To je úžasné. Obvykle trvá hodiny, než tu pachůň dostanu z pusy!“

„Já vím,“ odpověděla Carolyn. „Je to americký vynález. Říká se mu ústní voda.“

Jennifer chvíli přejížděla prsty po etiketě s dětským úžasem ve tváři. Pak se zjevnou neochotou vrátila láhev Carolyn.

„Ne,“ řekla dívka. „Nech si ji. Je pro tebe.“

Jennifer neodpověděla, ale usmála se.

„Skončila jsi?“

Dívka přikývla. „Myslím, že ano. Margaret je každopádně připravená. Volání slyšela.“ Potom zvýšila hlas. „Davide? Budeš chtít ještě něco?“

David k nim byl otočený zády. Stál na okraji útesu a hleděl přes Silnici 68 směrem k Dubosádkám. Roztržitě mávl rukou. Jennifer pokrčila rameny.

„To nejspíš znamená, že jsem hotová.“ Obrátila se ke Carolyn. „Co si o tom všem myslíš?“

„Nevím,“ odpověděla Carolyn. „Jestli je Otec mezi Američany, nemůžu ho najít. Dozvěděli jste se něco?“

„Michael tvrdí, že mezi živými ani mrtvými zvířaty taky není.“

„A ostatní?“

Jennifer pokrčila rameny. „Zatím jsme tu jen my tři. Ostatní dorazí za chvíli.“ Natáhla se na travu a položila hlavu Carolyn do klína. „Díky za ten – jak se to jmenovalo?“

„Listerine.“

„Lis-te-rýn,“ zopakovala Jennifer. „Děkuju ti.“ Zavřela oči.

Celé odpoledne se na mýtinu trousili další knihovníci, přicházeli po jednom i v párech. Někteří nepřišli s prázdnou. Alicia držela černou svíci, která stále hořela tak jako ve zlaté ruině na konci času. Rachel a její dětské duchové si mezi sebou šeptali o budoucnosti, která nikdy nenastane. Dvojčata Peter a Richard pozorně sledovali, jak knihovníci zaplňují dvanáct bodů zkráceného kruhu, a zkoumali nějaký hlubší řád, který ostatním zůstal skrytý. Jejich ebenová kůže se ve světle ohně leskla potem.

Nakonec, těsně před západem slunce, se na světle objevila Margaretina bledá, třesoucí se ruka.

„Je zpátky,“ zamumlala Jennifer.

David došel s úsměvem k mohyle. Sklonil se a vzal Margaret za ruku. S jeho pomocí se zvedla na roztřesené nohy. Padaly z ní nánosy hlíny. David ji vytáhl z hrobu: „Zdravím tě, lásko moje!“ Stála před ním – sahala mu sotva k hrudníku – a potom zaklonila hlavu a usmála se. David z ní oprášil tu nejhorší špínu, zvedl ji za boky a dlouze a hluboce ji políbil. Její malé nožky se ochable houpaly patnáct centimetrů nad černou zemí. Carolyn si nepamatovala na barvu šatů, ve kterých Margaret pohřbili. Mohly být popelavě šedé anebo v barvě vyběleného masa, kterou získá dětská panenka, když ji necháte dlouho na slunci. *Už tu skoro není. Jediné, co z ní zbylo, je ten smrad.*

Margaret se chvíli potácela kolem a nakonec se posadila na hromadu měkké hlíny vedle své mohyly. David na ni mrknul a jazykem si olízl zuby. Margaret se zachichotala. Jennifer se znovu začala dávit.

David si přidřepł vedle Margaret a prohrábnul jí zašpiněné, černé vlasy. „No tak?“ zavolal na Richarda s Peterem a ostatní, „Na co čekáte? Všichni jsou tady. Na svá místa.“

Utvořili přibližný kruh. Carolyn Davida pozorovala. Chvilí neklidně sledoval bronzového býka a nakonec se postavil tak, aby k němu byl zády. *I po všech těch letech se na něj nerad dívá.* Neměla mu to za zlé.

„Tak dobrá,“ řekl potom. „Všichni jste měli měsíc. Kdo z vás má pro mě odpovědi?“

Nikdo nepromluvil.

„Margaret? Kde je Otec?“

„Nevím,“ odpověděla. „V zapomenutých zemích není. Ne-
kráčí vnější temnotou.“

„Takže není mrtvý.“

„Možná ne.“

„Možná? Co to znamená?“

Margaret dlouho neodpovídala. „Kdyby zemřel v Knihovně, bylo by to něco jiného.“

„Jak to myslíš? Neodešel by do zapomenutých zemí?“

„Ne.“

„A kam tedy?“

Margaret se zatvářila vyhýbavě. „Neměla bych ti to říkat.“

David si promnul spánky. „Podívej se, neptám se tě na tvůj katalog, ale... už je pryč hodně dlouho. Musíme zvážit všechny možnosti. Mluv obecně. Co by se stalo, kdyby opravdu zemřel v Knihovně? Byl by –“

„Nebud' *směšný*.“ Carolyn nekřičela, ale mluvila silným hlasem. Obličej měla brunátný. „Otec nemůže být *mrtvý* – ani v Knihovně, ani nikde jinde, ztraceně!“ Ostatní souhlasně zamručeli. „Vždyť je to... je to *Otec*.“

David se zachmuřil, ale nechal to být. „Margaret? Co si o tom myslíš?“

Margaret, kterou to příliš nezajímalo, jen pokrčila rameny. „Carolyn má nejspíš pravdu.“

„Hmm.“ Nevypadal, že by ho to přesvědčilo. „Rachel? Kde je Otec?“

„Nevíme,“ odpověděla a rozpřáhla ruce, aby ukázala na mlčenlivé šiky dětských duchů za jejími zády. „Není v žádné z možných budoucností, které vidíme.“

„Alicio? Co skutečná budoucnost? Je tam?“

„Ne.“ Prsty si prohrábla špinavě blond vlasy, očividně byla nervózní. „Zkontrolovala jsem všechny cesty vedoucí k tepelné smrti normálového prostoru. Nic.“

„Není v žádné z budoucností a není ani mrtvý. Jak je to možné?“

Alicia a Rachel se na sebe podívaly a pokrčily rameny. „Je to skutečná záhada,“ řekla Rachel. „Nedokážu to vysvětlit.“

„To není žádná odpověď.“

„Možná se špatně ptáš.“

„Vážně?“ David k ní došel. Zubil se od ucha k uchu a čelist-ní svaly mu hrály jedna báseň. Vypadal nebezpečně. „*Opravdu?*“

Rachel zbledla. „Nemyslela jsem –“

David ji chvíli nechal, ať se před ním plazí, a potom jí přiložil prst na rty. „Později.“ Klesla na zem. V měsíčním světle bylo vidět, že se třese.

„Petere, ty se vyznáš ve všech možných abstraktních pito-mostech. Čísla, hodnoty a tak dále. Co si o tom myslíš?“

Peter zaváhal.

„Existují jisté aspekty Otcovy práce, které mi nikdy neukázal –“

„Otec tajil věci před námi všemi. Odpověz na otázku.“

„V době, kdy zmizel, pracoval na něčem jménem regresivní kompletnost,“ řekl. „Jde o teorii, podle které je svět vystaven způsobem, že bez ohledu na to, kolik záhad vyřešíte, vždycky se objeví další, zapeklitější záhada. Otec se zdál velice –“

„Do prdele s tebou. Víš, kde je Otec, nebo ne?“

„Ne tak docela, ale pokud budeme sledovat tuto myšlenkovou linii, možná se nám podaří vysvětlit –“

„To je jedno.“

„Ale –“

„*Zmlkni*. Carolyn, sedneš si s ním a všechno to přeložíš do jazyka, kterému dokáže porozumět normální člověk.“

„Samozřejmě,“ odpověděla.

„Michaeli, co Daleký vrch? Našels tam nějaké stopy?“

„Ne. Tam ne.“ Jeho řeč se lepšila.

„A Lesní bůh? Je –“

„Lesní bůh spí. Neshromažďuje proti nám žádné armády. Jeho smečka pletichaří jako vždycky, ale neviděl jsem nic, co by se týkalo přímo nás. Nemám jediný důvod si myslet –“

„Myslet? Ty? Nechtěj mě rozesmát.“ David se odvrátil. „Emily, co je s –“

„Je tu ještě něco,“ přerušil ho Michael. „Budeme mít návštěvu.“

David na něj zíral. „Návštěvu? Proč jsi mi to neřekl dřív?“

„Uhodils mě do obličeje,“ odpověděl Michael. „Přikázals mi, abych byl zticha.“

Svaly v Davidově čelisti znovu poskočily. „A teď ti přikazuju, abys mluvil,“ zavrčel. „Kdo přijde?“

„Nobununga.“

„Cože? *Sem*?“

„Má starost o Otcovu bezpečnost,“ vysvětlil Michael. „Chce celou věc prošetřit.“

„*Do háje*,“ vyhrkla Carolyn. Tohle ji zaskočilo. Tak brzo Nobunungu nečekala. Naštěstí měla dost duchapřítomnosti, aby mluvila potichu a anglicky. Nikdo si ničeho nevšiml.

„Kdy přijde?“

Michael zkrabatil čelo. „On... přijde, ehm... až tu bude?“

David zaskřípal zuby. „A kdy by to asi tak mělo být?“

„Později.“

„A to je kdy přesně?“ Sevřel ruku v pěst.

„On ti nerozumí, Davide,“ řekla Jennifer mírně. „Nevnímá čas stejným způsobem jako lidé. Už ne. Tím, že ho uhodíš, ničemu nepomůžeš.“

Poplašený Michael těkal očima z jednoho na druhého. „Vyděly ho myši! Blíží se!“

David povolil pěst. Promnul si spánky. „To je jedno,“ řekl nakonec. „Na tom nesejde. Snad má dokonce pravdu. Nobununga přijde, až přijde. Jediné, co můžeme dělat, je zajistit, aby se tu cítil vítaný. Petere, Richarde – posbírejte totemy.“ Dvojčata nadskočila a rychle spěchala vykonat rozkaz.

„Carolyn – ty se musíš vrátit do Ameriky. Budeme potřebovat nevinné srdce. Nabídneme ho Nobunungovi, jakmile dorazí. Myslíš, že to zvládneš?“

„Nevinné srdce? V Americe?“ Zaváhala. „Možná.“

David, který ji špatně pochopil, řekl: „Je to jednoduché. Prostě řízneš skrz žebra.“ Zastříhal ve vzduchu prsty. „Takhle. Jestli to nezvládneš sama, pošli pro mě.“

„Ano, Davide.“

„To bude pro dnešek všechno. Carolyn, ty můžeš odejít, jakmile budeš připravená. Vy ostatní se držte poblíž.“ Neklidně pohlédl směrem k býkovi. „Richarde, Petere, pospěšte si s tím. Chci, ehm... chci se vrátit k paní McGillicuttyové,“ řekl a mrknul přitom na Margaret. „Brzo bude večere.“

Rachel se posadila na zem. Její děti se shlukly kolem ní, takže ji nebylo vidět. Carolyn si chtěla promluvit s Michaellem, ale on i jeho šelmy už mizeli v lese. Jennifer si na mýtině rozprostřela kůže na spaní a se zasténáním na ně ulehla. Margaret se točila kolem Davida.

David se chvíli přehraboval ve svém tlumoku. „Tady máš, Margaret. Přinesl jsem ti dárek.“ Ven vytáhl uříznutou hlavu starého muže. Zvedl ji za dlouhé prořídle vousy. Několikrát s ní zhoupnul tam a zpátky a nakonec ji hodil Margaret.

Dívka ji chytla do obou rukou a slabě zasténala pod její váhou. Pak se blaženě usmála od ucha k uchu. Měla úplně černé zuby. „Děkuju ti.“

David si sedl vedle ní a shrnul jí vlasy z očí. „Jak dlouho to bude trvat?“ houkl přes rameno.

„Hodinu,“ odpověděl Richard a prsty prohrábl mísu s totemy – nádoba obsahovala Michaelovy chlupy Lesního boha, černou svíčku, kousek Carolyniných šatů ztvrdlý zaschlou krví a kapku vosku z černé svíce. Předměty měly být použity jako uzly n-rozměrného sledovacího zařízení, které je mělo – tím si byli jistí, tedy... celkem jistí – navést směrem k Otcí. Možná. Carolyn o tom měla své pochybnosti.

„Víc ne,“ souhlasil Peter s bratrem.

Margaret si položila hlavu do klína. Neskrývala své nadšení: obracela ji ze všech stran, hladila ji po tvářích, žvatlala na ni, uhlazovala její huňatá obočí. Když o starce chvilí pečovala, zachvěla se mu víčka a nakonec otevřel oči.

„Modré!“ vykřikla Margaret. „Ach, Davide, děkuju ti!“

David jen pokrčil rameny.

Carolyn na hlavu kradmo pohlédla. Muž měl snad kdysi skutečně modré oči, nyní však byly zapadlé a pokrývala je mázdra. I tak ho poznala. Býval menším dvořanem v jednom z Otcových kabinetů a před mnoha lety také premiérem Japonska. Takový člověk by byl obyčejně chráněný. *Davidovi muselo pořádně stoupnout sebevědomí, že si tak troufá.* Hlava znovu zamrkala a pohledem ulpěla na Margaret. Muž zvedl jazyk a začal pohybovat rty, ale bez plic nemohl vydat žádný zvuk.

„Co říká?“ zeptal se David. Po šesti týdnech vyhnanství většina z nich pochytila alespoň základy angličtiny, ale Carolyn byla jediná, kdo mluvil japonsky.

Nahnula se blíž a svraстила nos před hnilobným zápachem. Potom hlavu naklonila a dotkla se mužových tváří. „*Moo ichi-do itte kudasai, Yamada-san.*“ Mrtvý muž zkusil znovu promluvit. Prosil Carolyn slepýma očima.

Pohodlně se usadila a zdrženlivě složila ruce v klíně: levou dala přes pravou, takže dlaň každé ruky zakrývala prsty té druhé. Ve tváři měla klidný, skoro milý výraz. Věděla, že Emily umí číst myšlenky, i David je dokázal vycítit, alespoň jejich podstatu. Poznal, když mu chtěl někdo ublížit. V bitvě dovedl nahlédnout do myslí svých nepřátel a spatřit jejich strategie, odhalit zbraně, které by proti němu mohli použít. Carolyn měla podezření, že kdyby to bylo nutné, viděl by i mnohem dál. Na tom však nezáleželo. Pokud by teď Emily nebo David nahlédli do jejích myšlenek, nic závadného by v nich nenašli. Spatřili by jen ochotu pomoci.

Něco jiného byl samozřejmě opravdový cit tvořící samotnou podstatu bytostného já. Nešel odcítit, ignorovat ani odklonit jiným směrem. Alespoň ne na moc dlouho.

Ale s trochou cviku a důslednosti ho bylo možné skrýt.

„Ptá se na Čieko a Kiko-Čan,“ řekla Carolyn. „Myslím, že jsou to jeho dcery. Chce vědět, jestli jsou v bezpečí.“

„Aha,“ pochopil David. „Pověz mu, že jsem je vykuchal, abych se trochu pocvičil. Jejich matku taky.“

„Je to pravda?“

David pokrčil rameny.

„*Sorera wa anzen desu, Yamada-san. Ima yasumu desu nee.*“

Carolyn mu řekla, že jsou v bezpečí, že už může v klidu spočinout. Mrtvý muž zavřel oči. Na konci levého víčka se mu zachvěla jediná, velická slza. Margaret ji sledovala lesklým, chamtivým pohledem. Když se kapka uvolnila a začala stékat po Yamadově tváři, naklonila hlavu jako pták a slízla ji jediným kmitnutím jazyka. Mrtvý muž nabral vzduch do úst, naplnil si jím tvář a pak ho vyfoukl. Byl to ten nejtišší, nejjemnější a nejsmutnější zvuk, jaký kdy Carolyn slyšela. David a Margaret se zasmáli.

Carolynin úsměv byl přiměřeně nucený. Přemohla ji snad lítost k tomu nebohému muži? Možná za to mohl ten zápach. Tak či onak, kdyby se někdo obtěžoval nahlédnout do její mysli, i tentokrát by v ní našel jen starost o Otce a upřímnou – třebaže trochu nervózní – snahu potěšit Davida. Avšak při vzpomínce na nepatrné, slábnoucí záchvěvy vibrující rukojeti mosazného kopí se Carolyn roztrásly konečky prstů. V jejím srdci vzplanula temná nenávist k nim oběma a zahořela jako černé slunce.

Kapitola druhá

Buddhismus pro blbce

I

Takže,“ řekla, „chtěl by sis stříhnout vloupačku?“
„Steve ztuhnul a zůstal na ni zírat s otevřenou pusou. Ve-
předu u baru zaznělo několik cvaknutí, jak někdo upustil cent
do útroh jukeboxu od firmy AMI. Steve odložil netknuté pivo
zpátky na stůl. *Jak že se to jmenuje? Christy? Cathy?*

„Prosím?“ vypravil ze sebe nakonec. Potom si vzpomněl:
Carolyn. „Děláš si legraci, že jo?“

Popotáhla z cigarety. Její špička zaplála oranžovým světlem,
ozářila půl tuctu prázdných panáků a hromádku kuřecích kos-
tí. „Ne. Myslím to naprosto vážně.“

Jukebox zavrčel. O chvíli později se barem rozlehly úvodní
tóny písničky Bennyho Goodmana „Zpívej, zpívej, zpívej“;
zaburácely jako válečné bubny nějakého ztraceného divošského
národa. Steve ucítil, jak se mu v hrudi zběsile rozbušilo srdce.

„Oukej. Fajn. Očividně nežertuješ. Pokud bys to náhodou
nevěděla, jde o celkem závažný zločin.“

Nic na to neodpověděla, jenom se na něj dívala.

Chtěl říct něco chytrého, ale v té chvíli se zmohl na jediné:
„Jsem instalatér.“

„Nebyls jím vždycky.“

Zíral na ni. Měla pravdu, ale na světě neexistovala možnost, jak by to mohla vědět. O podobných rozhovorech míval Steve noční můry. Ve snaze zakrýt své zděšení sebral z talíře poslední křídýlko a namočil ho do plísňového sýru na stole. Zastavil se dřív, než ho mohl sníst. Pach octa a pepře se k němu donesl jako tiché varování. „Nemůžu,“ vypravil ze sebe. „Musím domů nakrmit Peteyho.“

„Koho?“

„Svého psa, jmenuje se Petey. Je to kokršp–“

Zavrtěla hlavou. „To počká.“

Změň téma. „Jak se ti tu líbí?“ zeptal se a zoufale se usmál.

„Je to tady celkem hezké,“ odpověděla a prsty ohmatala časopis, který měl Steve rozečtený. „Jakže se to tu jmenuje?“

„Warwick Hall. Během prohibice ve dvacátých letech tady býval ilegální bar. Cath – to je majitelka – ho zdělila po svém dědečkovi. Na fotkách, co tu zůstaly, je vidět, jak to tady tenkrát vypadalo. Cath je blázen do jazzu, takže když odešla do důchodu, bar zrenovovala a otevřela si tu soukromý klub.“

„Jasně.“ Carolyn upila ze svého piva, a pak se rozhlédla po zarámovaných plakátech – Lonnie Johnson, Roy Eldridge se svojí trumpetou, reklama na divadelní festival 3. a 4. října devatenáct set dvacet něco. „Teď to tu vypadá jinak.“

„To ano.“ Steve vyklepl z krabičky cigarety a nabídnul jí. Když si ji od něho brala, všiml si, že nehty na pravé ruce má nenalakované a ohlodané skoro až do masa, ale ty na levé jsou pěstěné a pokryté červeným lakem. *Divné.* Zapálil cigarety stejnou sirkou. „Začal jsem sem chodit, protože je to jediný bar v okolí, kde se ještě může kouřit. Ale nakonec jsem si to tu oblíbil.“

„Co kdybys nad tou nabídkou chvíli popřemýšlel?“ přerušila ho Carolyn. „Chápu, že jsem tě s tím trochu zaskočila. Kde jsou tu dámské záchodky?“

„Nemusím si nic rozmýšlet. Odpověď zní ne. Dámy jsou

támhle vzadu.“ Ukázal palcem přes rameno. „Nikdy jsem tam nebyl, ale u pisoárů na pánech se splachuje takovým mosazným řetízkiem. Chvilí mi trvalo, než jsem na to přišel.“ Odmlčel se. „A co vlastně děláš?“

„Už jsem ti to říkala,“ odpověděla Carolyn. „Jsem knihovnice.“

„Jasně.“ Vzhledem k tomu, jak vypadala – vánoční svetr se soby natažený přes elastické cyklistické šortky, na nohou červené gumáky a návleky z osmdesátých let – si nejdřív myslel, že je schizofrenička. Teď o tom začínal pochybovat.

Fajn, pomyslel si, *schizofrenička to není. Tak co je zač?* Carolyn o sebe zjevně příliš nedbala, ale nedalo se říct, že by nebyla přitažlivá. Taký si uvědomil, že bude nejspíš zatraceně chytrá. Asi před hodinou a půl se k němu přiloudala se dvěma pivy, představila se a zeptala se ho, jestli si může přisednout. Steve, svobodný a kromě svého psa zcela bez závazků, nic nemámal. Chvilí si povídali. Zasypala ho otázkami, ale na ty jeho odpovídala jen neurčitě. Celou dobu si ho pozorně prohlížela bystrýma tmavohnědýma očima.

Steve získal dojem, že pracuje na univerzitě. Možná to byla nějaká lingvistka? S Cath mluvila francouzsky a dalšího štamgasta Eddieho Hua úplně vyvedla z míry, když na něj spustila plynou čínštinou. *Ale knihovnice pasuje taky*. Představil si ji, jak sedí mezi rozviklanými regály knih, vlasy jako vrabčí hnízdo, mumlá si do skvrnitého hrnku instantního kafe, který vzala v kuchyňce pro zaměstnance, a plánuje loupež. Ušklíbl se a zakroutil hlavou. *To není možné*. Objednal ještě jeden džbáněk.

Pivo dorazilo na stůl o dobrých pár minut dřív než Carolyn. Steve si dolil sklenici. Zatímco pil, rozhodl se pozměnit diagnózu ze „schizofrenie“ na „sere na oblečení“. Spousta lidí o sobě tvrdila, že jsou jim šaty ukradené, ale skutečně vážně to myslel málokdo. *Ne že by takoví jedinci neexistovali*.

Steve chodil do školy s chlápkem, který strávil dva roky v Jižním Pacifiku, kde se úspěšně podílel na nějakém obchodu s drogami. Když se vrátil, měl peněz jako šlupek – v garáži mu stála *dvě* Ferrari, propánakrále – ale klidně nosil staré, rozervané hadry. Vzpomínal si, že Bob kdysi –“

„Jsem zpátky,“ řekla. „Promiň.“ Měla pěkný úsměv.

„Doufám, že si dáš ještě jedno,“ kývl směrem ke džbánů s pivem.

„Jasně.“

Nalil jí. „Snad se neurazíš, ale tohle je vážně podivné.“

„Jak to myslíš?“

„Knihovnice, které znám, většinou zajímají jiné věci. Třeba čaj a nenáročné detektivky, rozhodně ne vloupání.“

„Asi ano. Já ale pracuju v trochu jiné knihovně.“

„To mi budeš muset vysvětlit.“

Svých slov zalitoval hned, jak je vypustil z úst. *Snad vážně neuvažuješ o tom, že bys do toho šel?* Provedl bleskovou duševní inventuru. *Ne. Neuvažuju.* Zvědavý ale byl.

„Mám jistý problém,“ řekla Carolyn. „Moje sestra tvrdí, že bys mohl mít zkušenosti potřebné k jeho vyřešení.“

„O jakých zkušenostech tu mluvíme?“

„Zámky od bytů – nic zvláštního – a poplašné zařízení typu Lorex.“

„To je všechno?“ V duchu zalétl ke krabici s náradím, kterou měl vzadu v autě. Byly v ní instalátérské nástroje – baterka, pájka, řezací stroj na trubky, hasák – ale i další věci. Štípačky, páčidlo, avomet, malé železné pravítko, které by mohl použít k – *Ne.* Rychle v sobě tu myšlenku zadusil, ale bylo příliš pozdě. Cítil, jak se v něm něco probouzí k životu.

„Všechno,“ odpověděla. „Brnkačka.“

„Kdo je tvoje sestra?“

„Jmenuje se Rachel. Neznáš ji.“

Chvíli o tom přemýšlel. „Máš pravdu. Nikoho takového si nevybavuju.“ Rozhodně nepatřila do malého okruhu lidí, kteří věděli o jeho původním povolání. „Tak jak je možné, že toho o mně tolik ví?“

„Upřímně řečeno, tomu sama nerozumím. Jakmile jde o to něco vypátrat, je vážně dobrá.“

„A co přesně o mně vypátrala?“

Carolyn si zapálila další cigaretu a z nosních dírek vyfoukla dva identické proužky kouře. „Povídala, že rozumíš technice a jsi tak trochu vyvrhel. Prý jsi spáchal přes sto loupeží. Myslí, že říkála sto dvanáct.“

To byla pravda, přestože od té doby uběhlo skoro deset let. Obrátil se mu žaludek. Věci, které tenkrát udělal, a co hůř, věci, které *neudělal*, ho pronásledovaly takřka neustále. Zatímco mluvila, sesypaly se na něj jako hejno dravců a zahryzly se mu do kůže. „Rád bych už šel,“ vypravil ze sebe. „Prosím.“

Chtěl si číst sportovní magazín *Sports Illustrated*. Chtěl přemýšlet o útočné linii Baltimore Colts, ne o bezpečnostním bytovém systému Kwikset, který by obešel za třicet vteřin i bez pořádných nástrojů. Chtěl –

„Uklidni se. Škodný nebudeš.“ Něco k němu přistrčila. Podíval se pod stůl. Na zemi uviděl modrou sportovní tašku. „Koukni dovnitř.“

Zvedl tašku za úchopy. Co v ní najde, věděl ještě předtím, než ji rozepnul. Peníze. Spoustu peněz. Většinou v padesáti a stodolarových bankovkách.

Steve položil tašku na zem a odsunul ji zpátky. „Kolik tam je?“

„Tři sta dvacet sedm tisíc dolarů.“ Típla cigaretu. „Víceméně.“

„To je zvláštní číslo.“

„Jsem zvláštní člověk.“

Steve si povzdechl. „Poslouchám.“

„Takže to uděláš?“

„Ne. Ani náhodou.“ *Buddhista se snaží nebrat si to, co mu nebylo dáno.* Pak se zarazil a ušklíbl se. Minulý rok zaplatil na daních 58 000 dolarů. Dluh na jeho kreditní kartě byl jen o něco málo menší. „Možná.“ Zapálil si další cigaretu. „Je to hodně peněz.“

„Opravdu? Asi ano, když to říkáš.“

„Alespoň pro mě. Jsi bohatá?“

Pokrčila rameny. „Můj Otec.“

„Aha.“ *Bohatý tatínek.* To hodně vysvětlovalo. „Jaks přišla k – kolik že toho je?“

„Tři sta dvacet sedm tisíc dolarů. Šla jsem do banky. Peníze pro mě nejsou problém. Bude to stačit? Můžu sehnat víc.“

„Mělo by to pokrýt náklady,“ poznamenal. „Znával jsem lidi – kvalifikované lidi – co by podobnou práci udělali za tři stovky.“ Čekal, a tak trochu doufal, že nabídku odvolá nebo ho požádá o kontakt na jednoho z těch kvalifikovaných lidí. Místo toho na sebe chvíli jen mlčky zírali.

„Já chci tebe,“ řekla nakonec. „Pokud nejde o peníze, tak co ti brání?“

Nejdřív jí chtěl vysvětlit, že se snaží polepšit. Mohl říct: *Někdy si připadám jako mladá rostlinka, co právě vyrašila z hlíny a snaží se dosáhnout na slunce.* Místo toho odpověděl: „Jenom úplně nechápu, co z toho budeš mít. Je to nějaký extrémní sport pro bohaté děti? Nudíš se?“

Uchechtla se. „Ne, přesně naopak.“

„Tak o co jde?“

„Před pár lety mi něco ukradli. Něco cenného.“ Drsně se zasmála. „Hodlám to dostat zpátky.“

„Budu potřebovat trochu víc informací. O čem tu mluvíme? Diamanty? Šperky?“ Zaváhal. „Drogy?“

„Nic takového. Má to spíš citovou hodnotu. Víc ti prozradit nemůžu.“

„Proč zrovna já?“

„Máš výborná doporučení.“

Steve uvažoval. Eddie Hu a Cath na tanečním parketu za Carolyninými zády se právě učili charleston. *Začíná jim to docela jít.* Steve si vybavil, jaký je to pocit, být v něčem dobrý. V jistých kruzích byl nějakou dobu celkem známý. *Možná si někdo vzpomněl.* „Tak dobrá,“ souhlasil. „Nejspíš to беру. Mám ale ještě pár otázek.“

„Jen do toho.“

„Víš jistě, že půjde o obyčejné poplašné zařízení? Žádné sejfy, žádné exotické zámky, nic podobného?“

„Vím.“

„Jak?“

„Zase moje sestra.“

Steve otevřel ústa, aby zpochybnil kvalitu takové informace. Pak si uvědomil, že přesný počet loupeží, které spáchal, by si sám nevybavil, ani kdyby mu drželi pistoli u hlavy. *Ale sto dvánáct zní víceméně správně.* A tak se jen zeptal: „Poslední otázka. Co když tam ta věc nebude?“

„Stejně dostaneš zapláceno.“ Usmála se a naklonila se o něco blíží. „Možná ti dám i prémii.“ Povytáhla jedno obočí a nasadila lehce koketní úsměv.

Steva něco takového napadlo. Než začala s tou loupeží a úplně mu tím vyrazila dech, doufal, že by se rozhovor mohl stočit podobným směrem. Ale teď... „Nekomplikujme to,“ řekl. „Peníze by mi měly stačit. Kdy chceš jít?“

„Takže to uděláš?“ Měla silné, opálené nohy. Když jimi hýbala, bylo vidět, jak jí pod kůží pracují svaly.

„Jo,“ řekl a hluboko uvnitř věděl, že je to špatný nápad. „Nejspíš.“

„Pak není důvod otálet.“

Jedna z věcí, kterou Steve na Warwick Hall oceňoval, byla čistota. Naleštěné dřevo, zářící mosaz, dobře odpružené kožené sedačky tvarované do přátelské pozvánky adresované zákazníkovi pozadí a na podlaze černobílé dlaždičky vyskládané ve vzorcích, které by popíchly i samotného Euklida.

Atmosféra však vzala za své, jakmile jste prošli vstupními dveřmi. Od ulice a moderního světa vás dělilo několik pater mastných betonových schodů. Schodišťová šachta se černala zašlou špínou – byla místem, kam chodí umírat zatoulané kočky. Všude se povalovaly nánosy odpadků, špačky od cigaret, tašky z restaurací s rychlým občerstvením, plastová láhev z poloviny naplněná rozžvýkaným tabákem. Dnes v noci bylo chladno, takže smrad alespoň nevzlínal vzhůru, ale v létě Steve na schodech pokaždé zadržoval dech.

Ani Carolyn se tu nelíbilo. V baru si sundala boty, ale na prahu si je znovu nasadila a zula se až na vrcholu schodiště. Její návleky vypadaly jako nadýchaná cukrátky; kýčovitě hrály všemi barvami duhy. *Kruci, musím se na to zeptat.* „Kdes je, prosím tě, sehnala?“

„Hmm?“

Ukázal na její holínky.

„Bydlím u jedné paní. Měla je ve skříni.“ Když si gumáky sundala, byla úplně bosá. Parkoviště pokrýval drsný, rozdrcečný šterk, ale Carolyn to očividně nevadilo.

„Támhle mám auto.“ Ukázal směrem k bílému pracovnímu nákladáku. Byl pár let starý a přes dveře měl červeným písmem napsáno HODGSONOVO INSTALATÉRSTVÍ. Zámky na pouzdrech s vybavením byly značky Medeco té nejlepší kvality. „Holky to milují, já vím. Zkus se ovládat.“ Jakmile zapadlo slunce, výrazně se ochladilo. Když mluvil, od úst mu šly obláčky bílé páry.

Naklonila hlavu a tázavě na něj pohlédla.

„Špatný vtip. Zapomeň na to.“ Nasednul do auta na straně řidiče. Carolyn chvíli zápasila s dveřmi.

„Jsou zaseknuté?“

Nervózně se usmála a zalomcovala klikou o něco silněji. Natáhl se přes sedadlo spolujezdce a otevřel jí zevnitř.

„Díky.“ Hodila holínky a tašku s 327 000 dolary na podlahu, aby tam strádaly po boku prázdných lahví Mountain Dew a obalů od sušeného hovězího masa. Stočila se na sedačce do klubička a nohy dala pod sebe. Byla pružná jako osmileté dítě.

„Vzadu mám náhradní bundu. Chceš si ji půjčit? Venku je chladno.“

Zavrtěla hlavou. „Ne, díky. Jsem v pohodě.“

Steve otočil klíčem v zapalování, motor se probudil k životu. Z větrání se vyvalil studený vzduch. *Poslední šance*, pomyslel si. *Poslední šance z toho vycouvat*. Mrknul na podlahu. V žlutavém svitu pouliční lampy zahlédl hromadu peněz úhledně vyrovnaných v plátěné tašce. Zašklebil se, jako když člověk polyká hořkou medicínu. „Máš nějakou adresu?“

„Ne.“

„Tak jak mám –“

„Výjezd vlevo. Jeď dvě míle a –“

Zvedl ruku. „Ještě ne.“

„Myslela jsem, že to podnikneme dnes v noci.“

„To ano. Ale nejdřív si musíme promluvit.“

„Aha. Fajn.“

„Už jsi někdy něco takového dělala?“

„Ne tak úplně. Ne.“

„Jsi přecitlivělá? Nervóza?“

Věnovala mu letmý, křivý úsměv. „Abych pravdu řekla, nevím to jistě. Ale jestli ano, dokážu se ovládnout.“

„To je dobře. Nevím, co čekáš, ale nebude to žádný bungee

jumping. Jestli to děláš prvně, možná budeš trochu napjatá. To je normální. Ale stačí dva, tři melouchy a začne to být docela nudné. Je to jako pomáhat kamarádovi se stěhováním. Rozhodně nečekej něco, co znáš z filmů.“

Přikyvovala. „Tomu rozumím. Já –“

Znovu zvedl ruku. „Nicméně. Je několik věcí, které musíš mít na paměti. Máš mobilní telefon?“

Chvilí vypadala zmateně, ale pak zavrtěla hlavou.

„Vážně?“

„Vážně. Nemám žádný telefon. Je to problém?“

„Ne. Chtěl jsem ti říct, ať se ho zbavíš. Dají se vystopovat. Dneska je má skoro každý, proto se ptám. Co rukavice?“

„Nemám.“

„Tady je náhradní pár, který můžeš použít. Taky si nazuj ty gumáky, ať tam nenecháš stopy. Kvůli obyčejné vloupačce nebudou zkoumat každý vlas a vlákno jako v Kriminálce Las Vegas, ale otisky nejspíš sejmou. To je všechno. Hlavně se drž za mnou a dělej, co ti říkám. A zbytečně se ničeho nedotýkej. Nemáš žádné zbraně, že ne?“

„Ne.“

„Fajn, to je dobře. Zbraně nevěstí nic dobrého.“ Steve nechtěl nikomu ublížit a navíc už ho v minulosti jednou odsoudili. Kdyby ho chytli se zbraní, hrozilo by mu minimálně pět let.

„Ještě pár věcí.“ Steve vylovil z kapsy mobil a vyndal z něj SIM kartu. Věděl, že policie dokáže podrobně zmapovat pohyb člověka pomocí vysílačů, k nimž se jeho telefon postupně připojoval. *Bez karty by to ale jít nemělo, nebo ano?* Nebyl si jistý. Když tuhle práci dělával, mobily ještě neexistovaly. Napadlo ho, že by mohl telefon zavřít do jedné ze schránek na vybavení vzadu v autě. Nejspíš by fungovaly podobně jako výťah a izolovaly signál. *Ale jeden nikdy neví. Do hajzlu s tím,*

pomyslel si, *prostě tu věc rozmlátím*. To bylo nejspíš přehnané, ale když už se k tomu odhodlal, nechtěl nic ponechat náhodě.

Auto měl zaparkované v zadní části parkoviště: sice stálo pod lampou, ale bylo daleko od všech ostatních a převážně z dohledu. *Zvyk je železná košile*. Usmál se. Kovová schránka nad podběhem kola se otevřela na dobře promazaných pan-tech. Začal z ní vytahovat nástroje. Bezdrátovou vrtačku značky Makita, pár šroubováků, malé páčidlo, pětilibrové kladivo a tenký šperhák, který si sám vyrobil z ocelového plechu od Ace Hardware. Jen tak, aby se pocvičil. Zamotal telefon do ručníku a zničil ho dvěma dobře mířenými údery kladiva. Zbytek věcí spolu s párem kožených pracovních rukavic si připnul na nářaďový pás, který schoval do ruksaku. *Už je to dlouho, co jsem naposledy dával dohromady vercajk*. Ucítil jakýsi nostalgický záchvěv a rychle ho potlačil. *Nenáviděl se za to, ale musel přiznat, že mu to chybělo*. Chtěl být lepším člověkem a většinou se mu to i dařilo. I po deseti letech ho stále mrazilo, když si vzpomněl na verdikt, který tenkrát obdržel – *Ty malej kreténe*.

Ale... tři sta litrů! Povzdychl si. „Jak je to daleko?“

„Asi dvacet minut.“

„Co je to za místo? Dům? Byt?“

„Je to dům.“

„Samostatný? Není to dvojdoměk nebo něco takového?“

„Ano, samostatný. Stojí na rozparcelovaném pozemku, ale v sousedství skoro nikdo nebydlí. Majitel dělá noční směny, takže bychom měli mít dost času.“

„Fajn. Zprvė nám musím sehnat jiné auto.“

„Proč?“

„Třeba proto, že tohle má na dveřích napsané moje jméno.“

„Aha. Dobře.“

Dojeli na letiště. Zastavil na krátkodobém parkování a přehodil si batoh přes rameno. Došli k terminálu na druhé straně

a nasedli do autobusu, který je odvezl na parkoviště určené k dlouhodobému stání. Steve procházel uličkami, dokud našel auto, které mělo útržek parkovacího lístku na viditelném místě. Byla to tmavě modrá Toyota Camry, nevýrazný vůz, kterého si na silnici nikdo nevšimne. Majitel ho tam zaparkoval teprve včera. *Ideální.*

„Stoupni si támhle, ano?“ ukázal jí.

Carolyn se postavila vedle podběhu kola. Steve pověsil páčidlo na jedno z poutek nářadového pásu a zastrčil štípačky zpátky do zadní kapsy. Potom z batohu vyndal dlouhý kus opracovaného plechu, strčil ho mezi gumu a okénko a otevřel zámek. Byl připraven na to, že se spustí alarm, ale nic se nestalo. Zevnitř auta otevřel kufr a hodil do něj svůj batoh. „Tak jdeš?“

Carolyn auto obešla a nastoupila na straně spolujezdce. „To bylo rychlé,“ řekla. „Moje sestra se nemýlila.“

„Proto mi tolik platí.“ Páčidlem otevřel sloupek řízení a odšrouboval nýtek zapalovací cívky. Toyota naskočila hned na první pokus. Některé z výjezdů z parkoviště byly automatizované, ale elektronická stopa zanechaná kreditní kartou by mohla posloužit jako postačující důkaz, kdyby se někdo obtěžoval tuhle velkou automobilovou krádež důkladně vyšetřit. Proto vrátil železnou krytku zpátky na sloupek řízení, a když přijeli k okénku, měl připravenou hotovost. Nemusel se namáhat. Hlídač parkoviště, znuděný, asi padesátiletý černoch, se díval na televizi. Když projížděli kolem, ani nezvedl hlavu.

Vyklouzli zpátky do noci.

III

Steve si v tajných hlubinách svého srdce představoval, že je buddhista. Před pár lety si v knihkupectví z náhlého roz-

maru koupil knížku *Buddhismus jednoduše a srozumitelně*. Skladoval ji doma pod postelí. Teď měla oslí uši, stránky byly umazané od pizzy a rozlité koly, protože jimi listoval pořád dokola. Někdy, když nemohl spát, snil o tom, že se vzdá světského majetku a přestěhuje se do Tibetu. Vstoupí do kláštera, nejlépe do takového, který stojí pod vrcholem hory. Oholí si hlavu. Všude budou bambus, pandy a čaj. Oblékne si oranžový hábit. Odpoledne se bude zpívat.

Buddhismus, pomyslel si, *je čisté náboženství*. Taky že ano; nikdo nikdy neslyšel, že by se osm lidí – z toho dvě děti – odpálilo v rámci dlouholetého konfliktu mezi buddhisty a někým dalším. Buddhisté vám nikdy nezaklepali na dveře přesně ve chvíli, kdy to na fotbalovém hřišti začalo vypadat k světu, nepřišli vám darovat traktát pojednávající o tom, jak skvělý chlap byl princ Siddhártha. Steve ve skutečnosti žádné buddhisty osobně neznal, ale stejně doufal, že by mohli být jiní.

Asi to byla pitomost. Kdybyste vstoupili do služeb buddhismu, pravděpodobně byste zjistili, že jeho vyznavači jsou právě tak úzkoprsí a pomatení jako všichni ostatní. Mezi zpěvy nejspíš klábosili o tom, že ten a ten nosí roucho dávno vyšlé z módy a že vonné tyčinky, které před pár dny zapálil ten malý Čang Wej, nestály za starou belu, protože jeho rodina je chudá jako kostelní myš, hahaha. Ale tohle byla Virginie a on byl instalatér. Tak proč nepředstírat?

Nikdy nezašel tak daleko, aby snil o koupi letenky. Nebyl hloupý. Líbilo se mu spekulovat o tom, že by jeho vize buddhistického ideálu mohla mít základy v realitě. Ve skutečnosti by byl pořád ten samý hajzl s oholenou hlavou a oranžovým rouchem, a tahle pravda musela dřív nebo později vyjít najevo.

Spíš dřív, pomyslel si. Když šlo o krádež, Buddha měl poměrně jasno. „Pokud bereš druhým život, lžeš, bereš, co ti nebylo darováno... sám sobě podkopáváš vlastní kořen. A pokud

se nedokáže ovládnout, škoda, kterou působíš, se Krutě obrátí proti tobě.“ „Krutě“ bylo napsané s velkým písmenem.

A stejně, pomyslel si a v duchu si povzdechl, podívejte se na mě.

„– tady vlevo,“ řekla Carolyn.

„Ještě jednou?“

„Říkám, abys zabočil vlevo. U toho červeného auta.“

Jeli zhruba dvacet minut a Carolyn navigovala. „Tady doleva. Vpravo na tu velkou silnici. Ouha, promiň, musíš to otočit.“ Měla hluboký, úplně hypnotický, chraplavý hlas. Steve navíc postrádal jakýkoliv smysl pro orientaci. Pět minut po odjezdu z letiště byl nadobro ztracený. Pokud šlo o něj, klidně mohli být na Fidži, v Nagoje nebo na měsíci.

„Určitě víš, kam jedeme?“

„Ale ano.“

„Už tam budeme?“

„Ještě pět minutek. Nebude to trvat dlouho.“

Choulila se na sedadle spolujezdce a zády se opírala o dveře. Tato pozice spolu s těsnými cyklistickými kraťasy způsobila, že jí byly vidět celé nohy. Steve se musel snažit, aby na ni v jednom kuse nezíral. Pokaždé, když jeli kolem nějakého billboardu nebo značky na její straně ulice, rychle tím směrem mrknul. Nevypadala, že by jí to vadilo. Vlastně se zdálo, že si toho ani nevšimla.

„Tady zatoč.“

„Tady?“

„Ne, tu další. Kde je ten – ano.“ Usmála se na něj, oči jí v měsíčním světle divoce zazářily. „Už jsme blízko.“

Silnice před nimi byla temná. Opustili město a zamířili na venkov. Vjeli na převážně prázdný rozparcelovaný pozemek. Parcela byla velká, alespoň ji tak navrhli – měla dost místa pro zhruba sto domků s dvorky velikosti poštovní známky. Tu

a tam nějaký stál, někde byly jen popraskané základy, ze kterých rašil plevel, ale většina pozemku zela prázdnotou.

„Ideální,“ zamumlal Steve.

„Tady.“ Ukázala před sebe. „Tenhle to je.“

Steve pokračoval tím směrem, dokud nedojel k malému domku připomínajícímu ranč. Dům měl bledě zelenou barvu, která byla odporná dokonce i ve tmě. Příjezdová cesta zela prázdnotou. Jediné světlo vycházelo z osamocené pouliční lampy na rohu ulice.

Steve pomalu projel okolo dvorku. Jakýmsi neurčitým způsobem mu to připomnělo video k rapové písničce. Připadal si směšně. Asi po sto metrech se cesta prudce stáčela a dům vzápětí zmizel za shlukem stromů. Steve u nich zaparkoval a pohlédl na Carolyn.

„Poslední šance,“ varoval ji. „Jsi si jistá, že to chceš? Když mi řekneš, co hledáš, mohl bych –“

Oči jí v měsíčním světle divoce zaplály. „Ne. Musím tam jít s tebou.“

„Tak fajn.“ Ještě jednou potají mrknul na její nohy a potom vystoupil.

Slabé klapnutí dveří bylo uspokojivě tiché. Obešel auto a z kufru vyndal batoh. „Jsi –“

Přejela po jeho krku konečky prstů. Otřásl se, chloupky na kůži se mu postavily do pozoru. Když se otočil, zjistil, že stojí těsně u něj. Byla tak blízko, že cítil její vůni. Trochu to vypadalo, že se... nějakou dobu nekoupala, ale na tom pachu vlastně nebylo nic špatného. Voněla pižmem a hlavně žensky. Nosní dírký měl jako v jednom ohni.

„Tak jdeme.“ Přes návleky si nazula svoje holínky.

Když došli k domu, Steve zkontroloval poštovní schránku. Byla nacpaná k prasknutí; někdo ji nevybral alespoň týden. *Majitel se tady už nějakou dobu neukázal*, pomyslel si. *Ideální.*

Vytáhl jeden časopis a naklonil ho tak, aby si v měsíčním světle mohl přečíst nápis na obálce. Stálo tam *Police Chief*, tak se magazín jmenoval, a měsíčník byl adresován... „Detektiv Marvin Miner.“ Steve na ni pohlédl. „Ten chlap je polda?“

„Už to tak vypadá.“

„Co ti provedl?“

„Zničil mi hedvábné šaty.“

„Jak to udělal?“

„Zašpinil je krví.“

„Hmm. Zkusilas je vyprat v sodov...“

„Jo. Na to bylo pozdě. Jdeš do toho, nebo ne?“

„Tedy... asi nevádí, že je to policajt, jestli to uděláme správně. Každopádně to vypadá, že detektiv Miner není doma.“

„Hmm.“

Steve zaváhal a potom vstoupil na příjezdovou cestu. Došel k předním dveřím a zazvonil. Žádná odpověď.

„Proč to děláš?“

„Nikoho jsem nečekal, ale jestli tam má rotvajlera, rád bych to věděl předem.“

„Aha. Správná poznámka.“ V jejím hlase zaslechl nelibost.

„Ty nemáš ráda psy?“

Zavrtěla hlavou. „Jsou nebezpeční.“

Steve na ni tázavě pohlédl. Vždycky, když se večer vrátil z práce domů, jeho Petey vrtěl ocasem tak nadšeně, že se mu roztrásl celý zadek. *Až tady skončím, možná já a Petey odjede-me do Tibetu.* Představil si sám sebe za jasného jarního dne, jak stoupá po úbočí hory k posvátnému klášteru a Petey poskakuje okolo něj. Na vrcholu kopce je čekal Vnitřní klid.

Nejdřív práce. Steve zvedl rohožku a podíval se po klíči. Nic. Přejel prstem po rámu dveří. Carolyn ho tázavě sledovala. „Spousta lidí nechává klíče venku.“ Prsty rukavic měl celé zaprášené. Žádný klíč nenašel. „Nedá se nic dělat,“ řekl. „Bude-

me to muset udělat těžším způsobem.“ Obešli dům. Steve vytáhl páčidlo a vtlačil ho mezi dveře a zárubeň zhruba ve výšce západky. Do kapsy si strčil křížový a plochý šroubovák a taky štípačky. „Když se ozve alarm, na vypnutí máš většinou celou minutu,“ řekl. „To by mi mělo bohatě stačit. Ty tu ale počkej. Nechci, aby ses mi tam pletla.“

Přikývla.

Steve se opřel do páčidla a heknul. Zárubeň se prohnula o pár centimetrů, což stačilo na to, aby západka vylétla ze žlábků. Dveře se otevřely do tmy uvnitř. Ven se vyvalil teplý vzduch. Chvilí čekal, ale žádné pípání se neozvalo.

„Vypadá to, že máme štěstí. Alarm je vypnutý.“

Uvnitř byla tma jako v pytli. Všechna okna byla zatažená – visely přes ně těžké, tlusté závěsy, kterými neprošel svit měsíce ani zář osamělé pouliční lampy. Jediné světlo v obývacím pokoji vycházelo z obrovské stereo věže, která byla stejně vysoká jako Steve. Světlem modré ledky přijímače ozařovaly rozkládací křeslo značky La-Z-Boy trčící z moře zmačkaných plechovek od piva.

„Na co čekáš?“ zeptala se Carolyn. Její hlas zazněl z temnoty před ním. Steve sice nenadskočil, ale lekl se pořádně. Neslyšel, že by se pohnula.

„Jenom si zvykám na tmu,“ odpověděl a rozhlédl se kolem. Na mikrovlnce v kuchyni blikala nekonečná půlnoc, zelenkavé číslice svítily na umaštěnou krabici od pizzy a pěknou hromádku zmačkaných papírových utěrek. „Hmm.“ Steve došel do kuchyně a otevřel lednici. Zavřel přitom jedno oko, aby se znovu neoslepil: jasně bílé světlo chladničky bylo v té tmě oslňující.

Moc jídla v ní nezůstalo – jenom poloprázdná plechovka nějaké čalamády a ve dveřích plastová láhev s francouzskou hořčicí – ale vzadu byla krabice s pivem. Steve chvíli přemýš-

lel, že by si jedno dal, pak dveře zavřel a napil se kohoutkové vody z umělohmotného kelímku.

„Carolyn? Máš žízeň?“

Žádná odpověď.

Vykouknul z kuchyně.

„Carolyn?“

„Ano?“ Zase byla jinde. Uslyšel ji přímo za sebou a tentokrát už nadskočil. Otočil se a pohlédl na ni. Stála velmi blízko.

„Chceš...“ Jeho hlas se vytratil.

Přišla o něco blíž a prsty mu přejela po prsou. „Copak?“

„Hmm?“

„Ptal ses mě, co *chci*.“ Poslední slovo zdůraznila.

„Aha! Promiň, přetrhly se mi myšlenky.“ Odmlčel se. „Chceš, abych ti pomohl najít ten... tu tvou věc?“

Řekla něco, čemu nerozuměl.

„Cože?“

„To byla čínština. Promiň. Tolik jazyků. Občas, když jsem vzrušená, mi slova splývají dohromady.“

Dotek na jeho hrudi byl elektrizující. Steve od ní o krok ustoupil. Postupně si zvykal na tmu. Předtím kolem sebe rozeznával jen matné obrysy, ale nyní viděl pohovku, televizi, židli a stůl.

Došel ke skřínce vedle televize a otevřel ji. „To není špatné,“ řekl. Přijímač byl německé značky, o mnoho kvalitnější, než by člověk v takovém domě čekal.

„Chceš stereo?“

„Ne.“

Stevovo vlastní stereo, které nikdy nepatřilo k výkvětu technologie, prodělalo nedávno zkrat. Natáhl ruku – *Koneckonců je to vloupání, nebo ne?* – chvíli ji držel nad kabelem... a potom ji stáhl a v duchu si uštedřil pořádný políček. *Pokud bereš druhým život, lžeš, bereš, co ti nebylo darováno... sám sobě*

podkopáváš vlastní kořen. Když vzhlédl, Carolyn byla pryč. „Hej!“ zavolal. „Kam ses poděla?“

„Tady to je,“ odpověděla. „Našla jsem to.“

Její hlas vycházel z vedlejší místnosti. Steve s sebou znovu trhnul.

Co našla? Šel za tím zvukem. Seděla na dlouhém stolku, který sloužil k odkládání jídla, a nohama klátila ve vzduchu. Její silueta se ostře rýsovala proti světlu vrhanému pouliční lampou. Za ní se jako černý trn tyčila skříň s porcelánem.

„Carolyn?“

„Pojď sem,“ řekla mu. Nohy držela mírně od sebe. Poslechl. Zastavil se těsně před ní.

„Tak,“ zašeptala. Natáhla se k němu, omotala mu paže kolem krku a přitáhla si ho k sobě.

„Počkej,“ začal Steve. „Co to děláš?“

Trochu natočila hlavu, předklonila se a políbila ho. Měla plné, měkké rty a byla cítit solí a mědí. Steve na všechno zapomněl, úplně se polibku poddal. Měl ale takovou povahu, že při líbání nikdy nezavíral oči. Proto viděl, jak se v odrazu prosklené skřínky s porcelánem za jejími zády něco pohnulo.

Steve se rychle vytrhnul a otočil se. Ve stínech v rohu pokoje stál muž. Držel pušku.

„Hej,“ zavolal Steve a zvednul ruce. „Počkejte chvíli...“

„Mrzí mě to, Steve,“ řekla Carolyn. Nějak se jí podařilo slézt ze stolu a přejít na druhou stranu místnosti.

„Jste zatčen,“ zavrčel muž. Namířil zbraň na Steva.

„Chápu,“ odpověděl on a pomalu zvedal ruce. „Dobře. Žádný problém.“

Muž vstoupil do bledého světla vrhaného pouliční lampou. Vlasy měl rozježené. Divoce koulel očima, div mu nevypadly z důlků. *Co to s ním krucinál je? Chlorpromazin? Poškození mozku?*

„Jste zatčen,“ zopakoval muž a zapřel si pušku o rameno.
„Dobrá,“ řekl Steve. „Fajn. Mám se teď otočit nebo...?“
„Stůj nebo střelím,“ zamručel chlap. Po bradě mu tekla slina.
„Počkat! Počkejte, já –“

„Udělej to,“ přikázala Carolyn pevným hlasem.

Muž vystřelil. Z hlavně vyšlehl oheň. Stáli v malé místnosti a rána byla ohlušující, ale Steve ji vůbec neslyšel. Když znovu zaostřil, ležel na zádech a zíral do stropu. Za ním se ozvalo tiiché zazvonění. Pohlédl tím směrem a viděl, jak ze skříně s porcelánem padá kus skla. Byl to hezký zvuk. *Co je to na těch talířích?* divil se. *Je to černé a vlhké.*

Carolyn vstoupila do jeho zorného pole. „Mrzí mě to,“ řekla ještě jednou.

„Já... pomoc... musím domů... nakrmit Peteyho... musím... jít...“

Sklonila se k němu a dotkla se jeho tváře.

Tma.

IV

Když byl Steve mrtvý, Carolyn si dopřála chvilku, aby se vzpamatovala. Zavřela oči a pomalu, zhluboka vydechla.

„Jste zatčen,“ řekl znovu detektiv Miner, který dál vrávorál kolem. Zrovna teď byl v rohu pokoje a stál zády k ní. Udělal krok dopředu a narazil do zdi. Carolyn k němu došla, otočila ho a opatrně mu vzala brokovnici z ruky. Vzdal se jí bez jediné námitky. Zkušně posunula předpažbí, takže znovu nabila, a potom zbraň odložila na kuchyňský stůl. Dávala si dobrý pozor, aby pohledem nezavadila o Stevovu mrtvolu. Pak vzala detektiva Minera kolem ramen a nasměrovala ho do klenuté chodbičky mezi obývacím pokojem a kuchyní.

„Postav se tady,“ nařídila mu.

Odložila pušku a došla k vypínači. Sundala si pravou rukavici a palcem přejela přes jeho měděnou krytku. Dala si záležet, aby otisk nerozmazala. Když byla hotová, znovu si rukavici nasadila.

Nakonec nechala brokovnici Stevovi v rukou. Konečně mu pohlédla do tváře. Dokonce ani teď si nedovolila plakat. Místo toho se s nevidanou jemností dotkla jeho obličeje a zatlačila mu oči. „*Dui bu chi*,“ řekla a přejela mu po tváři. „*U kamakutu nu*,“ pokračovala. „*Je suis désolée*“ a „*Ek het jou lief*“ a „*Lo siento*,“ „*Mainu mafa kara devo*“ a „*Het spijt me*“ a „*Je mi líto*,“ „*Ik hald fan di*“ a „*Ben bunu çözecektir*“ a „*A tahn nagara*“ a dál a dál.

Seděla vedle Stevova těla s pažemi omotanými kolem kolen a houpala se tam a zpátky. Vzala si jeho hlavu do klína. Stříbrné světlo měsíce ozářilo pokoj plný rozbitých věcí. Teď, když byla o samotě, skoncovala se lží. Držela ho celou noc, konečky prstů mu čechrala vlasy a tiše k němu mluvila: „Mrzí mě to,“ říkala, „odpusť mi“ a „napravím to“ a taky „slibuju, že všechno bude dobré“. To opakovala znovu a znovu pořád dokola v každém jazyce, který kdy existoval.

INTERLUDIUM JEDNA

A PAK Z VÝCHODU PŘIŠLA BOUŘE

Když David zavraždil Ishu a Ashu, hodil si jejich mrtvolu přes ramena a vrátil se s nimi zpátky do Knihovny. Druhý den ráno je stáhl z kůže na bývalé příjezdové cestě Lisiných rodičů. Otec trval na tom, že mu Carolyn pomůže. Poslechla bez jediné námitky; pružné, zakrvácené kočky pak donesla Lise a srnčí vnitřnosti předala Richardovi, aby si z nich udělal tětívu. Mrtvolky si vzal Otec. Toho odpoledne je nabodl na rožeň, obalil je v cukru a kmínu a opekl je v bronzovém býkovi.

Carolyn Otce prosila, aby kolem jejího návratu nedělal zbytečný rozruch, jenže on na tom trval. Oslavy se účastnil každý, kdo na jeho dvoře něco znamenal. Přišel velvyslanec zapomenutých zemí, jehož milénka se tentokrát nemohla dostavit. Měl na sobě černé roucho, které ve srovnání s chladem světa živých sálalo nadpřirozeným teplem. Ukázal se i poslední Stvůrozřec, což bylo považováno za velkou čest. Žil zatarasený na vrcholu černé pyramidy na konci času a ve světě se objevoval jen zřídka. Někdó tvrdil, že jde o starší inkarnaci samotného Otce. Carolyn dávala bedlivý pozor, jestli se to nějak projeví, ale ničeho si nevšimla. Byly tu i další bytosti, celkem dvacet čtyři – Vévoda, Liesel a ostatní, které neznala. Vznešení

hosté jedli, hodovali a smáli se, až se za břicha popadali. Tváře se jim ve světle ohně leskly mastnotou ze srnčího masa.

Carolyn nejedla. Ani nepočkala, až dorazí všichni hosté, omluvila se a požádala o svolení vrátit se do své cely. Řekla, že chce dohnat, co zameškala ve studiu. Otec se na ni chvíli díval a potom přikývl. Asi o týden později ji vyzkoušel, ptal se jí na události onoho léta, nejprve v mandarínštině a poté v argotu nižších draků. Pověděl jí, že je s jejím pokrokem spokojen. Carolyn se usmála a poděkovala mu.

Život tak nějakou dobu pokračoval.

Jednoho dne, zhruba za rok po hostině, Michael zaklepal na dveře její cely. Carolyn bylo tenkrát asi deset let. Pomalu se blížila rovnodennost, ale její pokoj ležící pod nefritovou podlahou Knihovny byl chladný a tmavý. Večer měli dovoleno chodit ven, ale Carolyn nechtěla – ne po tom, co se stalo minulý týden. Otřásla se. *Ne po tom, co se stalo Rachel.*

Rachelin katalog se zabýval předpověďmi a manipulací s možnými budoucnostmi. Někdy Rachel dosáhla kýženého výsledku pomocí matematické kalkulace. Jindy hledala předzvěsti v mracích a ve vlnách. Nejčastěji se však o budoucnosti dozvěděla tak, že vysílala agenty, prostředníky. Těmito prostředníky byly děti, přesně řečeno jejich duchové. Aby se staly prostředníky, Rachel je musela na Otcův příkaz zardousit v kolíbce, většinou ve věku devíti měsíců. Otec tvrdil, že je důležité, aby to dělala sama.

Rachel poprvé pochopila před třemi týdny, když slavila své dvanácté narozeniny, co po ní vlastně chce. O čtrnáct dní později se pokusila utéct. Jedné noci, když byl Otec pryč, jednoduše zariskovala a vrhla se do dlouhých stínů letního soumraku. Bosá běžela po trávě, která v horku zežloutla a seschla, takže každý její krok doprovázelo tiché zapraskání. Velmož ji samozřejmě zahlédl. On a jeho strážní ji skolili těsně před

cedulí označující vjezd do Dubosádek. Roztrhali ji na kusy před jejími dětmi.

Rachelina zkrvavená pravá ruka trčící z hory chlupatých těl. Chyběly jí dva prsty. Natahovala se po –

Na její dveře někdo zaklepal. Byl to tichý zvuk, který zněl jako šátrání zvířecí tlapky o dřevo. Carolyn uvažovala, že neodpoví. Otec byl na nějaké pochůzce a David ji poslední dobou sledoval způsobem, který se jí ani trochu nelíbil. Dveře cely se daly zamknout zevnitř stejně jako zvenčí, a pokud –

„Carolyn?“ Byl to Michael.

Carolyn se usmála. Odsunula západky a dveře pootevřela. Michael stál na chodbě, byl nahý a spálený od slunce. Na ramenou měl tenký, bílý povlak. *Sůl?* V ruce svíral kousek papíru. Pokynula mu, aby vstoupil, a pak znovu zavřela a zamkla.

Její cela byla zhruba čtyři kroky široká, u každé stěny stála police s knihami. Samozřejmě tu nebyla žádná okna. Mohla si pokoj vylepšit – zakázané to nebylo, a většina z nich měla na stěně malbu nebo dvě – ale neudělala to. Z nábytku stál za zmínku jedině pracovní stůl, který byl přece jen o něco víc než čistě funkční kousek – byl vyrobený z třešňového dřeva, na vrchu potažený kůží a měl i nějaké zdobení. Rohož na spaní byla jednoduše pohodlná. Ale police u stěn přetékały knihami a na podlaze se jich vršily celé hromady sahající do výšky kolen.

„Michaeli!“ Objala ho. Z jeho nahoty si nic nedělala. „Neviděli jsme se celou věčnost! Kdes byl?“

„V...“ Několikrát otevřel a zase zavřel ústa. Nevyšel z nich žádný zvuk. Po pár vteřinách jen neurčitě mávnul směrem za sebe.

„V lese?“ zeptala se na zkoušku.

„Ne. Ne v lese.“ Napodobil plavání.

„Oceán?“

„Ano. To.“ Michael se na ni usmál, očividně vděčný za pomoc. „Já se poučil s – *učím se* s – Potočkem.“ Potočko, mořský želvák, byl jedním z Otcových ministrů. Byl prastarý a oddaný, samojediný vládce Tichého oceánu, jehož výhradní zodpovědností bylo střežit vody Pacifiku před stvořeními z Ochotského moře. Michael se jednou slanou rukou dotknul Carolyniny tváře.

„Chyběla mi.“

„Taky jsi mi chyběl. Jak se má svět tam venku?“ Carolyn trávil skoro všechn svůj čas v Knihovně. Jen občas vyrazila ven, aby vyzkoušela jazyk, který si zrovna osvojila.

Michael zkřivil tvář námahou. „Je jiný. Ne jako taky. Oceán velmi hluboký.“

Carolyn o tom chvíli přemýšlela. Nevěděla, co by na to řekla. „Ano. Ano, to je.“

„Jak tady?“

„Prosím?“

„Jak... jak *bylo*... jak bylo tady?“

„Aha! Pořád stejně. Poslední dobou možná malinko hůř. Margaret všechny budí svým křikem. Vážně si myslím, že se z ní stává blázen. Určitě za to můžou všechny ty hrůzostrašné knížky plné pavučin, které jí Otec dává číst. Poslední dobou je přesvědčená, že ji Otec zavraždí.“ Carolyn obrátila oči v sloup. „Je tak melodramatická.“

„Aha! To smutné. A David?“ Když byli ještě Američany, Michael a David se kamarádili. I teď si spolu hráli pokaždé, když měli příležitost.

„Znáš Davida. Je to velký klacek, a všechny *hrooooozně* moc miluje.“ Carolyn znovu protočila oči. „Je celkem fajn, jenom je pořád tak strašně veselý. Už je s tím trapný.“

„Ano. Vlci mají rčení –“ Michael zavyl jako vlk.

„Ehm. Ano.“

„Znamená to, ehm, ‚moc velké srdce na lov‘. David je, třeba, moc kamarád? Moc hodný, aby bojovec?“

„Asi myslíš *bojovník*,“ opravila ho Carolyn laskavě. „Možná máš pravdu. Otec říkal před pár týdny něco podobného.“

„A ty?“

„Mohlo by to být horší.“ To byla pravda, ale Carolyn to ještě nevěděla. Myslela si, že lže. Potom, aby změnila téma, dodala: „Co to tam máš?“ Ukázala na kousek papíru, který žmoulal v ruce.

Michael ho zvedl a podíval se na něj. Zkrabatil čelo. Papírek byl popsán odshora dolů a Carolyn si všimla, že je to klínové písmo. Ne pelapština. „Otec říká...“ Mávl rukou kolem papíru a pak jí ho podal.

„Samozřejmě.“ Bylo celkem běžné, že za ní Otec poslal některé z dětí, aby jim něco přeložila, a Michael si stěžl pamatoval slova v pelapštině. Jeho vzdělání pocházelo z velké části z lesů a od stvoření, která tam žila, rozhodně ne z knih. Vzala si od něj papír a přelétla ho očima. „Mám ti to přečíst celé?“

Michael se zatvářil sklíčeně. „Mohla bys...“ Rukama naznačil, jako by něco mačkal, a beznadějně na ni pohlédl. „Já nejsem... slova teď těžká. Pro mě.“

„Já vím.“ Její tón byl vlídný. „Zkrátím to pro tebe.“ Díval se na ni bez výrazu. „Méně slov. Dej mi chvíli.“ Přelétla text zkušeným okem. „Je to staré,“ řekla. „Tedy, tohle je kopie. Ale mluví se tu o bitvě, která se odehrála v druhém století, před nějakými šedesáti pěti tisíci lety.“ Michael se na ni nechápavě díval. Zkusila to znovu. „Před dlouhou, dlouhou dobou. Hodně zim, hodně životů.“

„Aha,“ řekl. „Ano.“

„Mluví se tady o... hmm. Dej mi chvíli.“ Došla k zadní stěně cely a z police vytáhla prastarý, zaprášený svitek. Rychle

ho prohlédla, ve snaze najít něco konkrétního. Potom přikývla. „Je to tak trochu o Otci.“

„O Otci?“

„No, svým způsobem. Píše se tady, že, hmm, rozbřesk původně nešel podle plánu.“ „Rozbřeskem“ myslela to, co ostatní nazývali bitvou, která znamenala konec třetího věku. Všechno, co přišlo po ní, bylo považováno za část současného, čtvrtého věku, věku Otcovy vlády. „První východ slunce fungoval správně, a pak byli, hmm, Tiší – alespoň myslím, že to jsou Tiší? – zahrnutí do stínu. Ale když Otec vedl konečný útok proti Císaři – páni! Tady se píše, že byl *svržen a zlomen*.“ Podívala se na Michaela se zdviženým obočím.

Věnoval jí nechápavý pohled. „Já ne... Já nechápu –“

„Znamená to, že Otce někdo nakopal do zadku.“

„*Otce*?“ Michael byl očividně v šoku.

Pokrčila rameny. „Takhle se to tu píše. Takže, tenhle Císař Otci nakopal zadek.“ Carolyn o Císaři slyšela už dřív, ale kromě toho, že existoval a vládl ve třetím věku, o něm nebylo moc známo. *Musela to být celkem osobnost, jestli se mu podařilo svrhnout Otce*. „Bla, bla... bum, bum... s Otcem to vypadalo dost špatně... a potom...“ Carolynin hlas se vytratil.

„Co?“

Vzhlédla. „Promiň.“ Četla nahlas: „A pak z východu přišla bouře. Když zahřmělo, Ablaka‘ – tak říkali Otci – ,Ablaka povstal. Podíval se směrem k východu a poznal, že hrom je hlas muže a že ten muž mu není neznámý. Byl to...‘ Ehm, nevím, co tohle slovo znamená. Tento muž byl Císařův někdo nebo něco, jeho osvědčený důvěrník. Ale nyní zmoudřel a spojil se s Ablakou. A když to Ablaka spatřil, jeho...‘ hmm, zuřivost? Ne, zuřivost ne. Jeho bojechtivé srdce.“

„Když to Ablaka spatřil, jeho bojechtivé srdce znovu procitlo a on povstal. A s ním i jeho voje, které byly rozmetány na

kusy‘ – to nejspíš znamená zničeny? Bla, bla... bum, bum, bum... „A tak přišel čtvrtý věk světa, který se zve věkem Ablakovým.“ Vrátila papírek Michaelovi. „Dávalo to smysl?“

Přikývl.

„Dobře. Co to má vlastně celé znamenat?“

Michael pokrčil rameny. „Mám se s ním zítra potkat – začít s ním učit.“

„Aha.“ Carolyn se sevřelo srdce. Michael byl nejbližší člověk, kterého měla. Skoro ho považovala za přítele. Přemýšlela, že se zeptá, jak dlouho bude pryč, jenže on by to stejně nevěděl. No, pomyslela si, *alespoň máme dnešní večer*. Pokud šlo o zábavu, v Knihovně jste museli vzít zavděk tím, co se vám zrovna naskytlo.

„Jméno,“ řekl Michael. „Jak jmenoval?“

„Otec?“

„Ne. Hřmění z východu. Ten.“

Carolyn zamžourala do rukopisu, který držela ve svých útlých rukou – navzdory jejímu věku už byly suché a neustále ušpiněné od inkoustu.

„Nobununga,“ odpověděla. „Jmenoval se Nobununga.“

Odepření, které rve na kusy

Ráno poté, co podruhé zavraždila detektiva Minera, procitla Carolyn v obývacím pokoji paní McGillicuttyové. Bylo krátce po svítání. Nejprve ležela tiše a bez hnutí, jak mívala ve zvyku: oči měla zavřené a dávala dobrý pozor, aby neprojevila žádné známky života. Rána pro ni byla vždycky nejtěžší. Pokud věděla, nikdo – ani Otec, ani David, dokonce ani Emily – nedokázal nahlédnout do její spící mysli, takže *skutečné* plány spřádala jen a pouze v ní. Ale čerstvě po probuzení bylo obtížné zabránit tomu, aby se pravda utkaná v jejím srdci propletla se lží bdící mysli; proto se jí konečky prstů tak často třásly.

Nasála vzduch do plic, aby alespoň částečně zhodnotila situaci. Michael byl pryč. Odešel ještě před svítáním, přesně jak se dohodli. Měli se setkat později u bronzového býka.

Většina ostatních knihovníků tu ještě byla. Ze zadní ložnice ucítila slabý závan potu a čerstvé krve – David. Mísil se s pachem hnědé hlíny a hniloby – Margaret. Alicia byla o něco blíže, nedávno se vrátila z daleké budoucnosti a stále voněla metanem. Paní McGillicuttyová připravovala v kuchyni jídlo – kávu, brambory smažené na česneku a nějakou omáčku.

Carolyn pootevřela oči na malou škvírku. Americký pokoj jí stále připadal cizí jako napůl zapomenutý sen. Podle kalendáře jí bylo kolem třiceti let, ale kalendářní roky nebyly všechno. Když konečně začala přemýšlet o tom, jak stará vlastně je, mohla učinit jen velmi hrubý odhad. Rozuměla všem jazykům – minulým i přítomným, lidským i zvířecím, skutečným i smyšleným. Většinou dokázala i mluvit, přestože některé vyžadovaly zvláštní vybavení. Kolik jich dohromady bylo? Desítky tisíc? Stovky tisíc? Jak dlouho jí trvalo, než se je naučila? Ještě dnes jí zvládnutí nového jazyka zabralo skoro celý týden. Když však pohlédla do zrcadla, spatřila v něm mladou ženu. Otec jí dával něco na zlepšení paměti, věci, po kterých se její přemýšlení zrychlilo. Zároveň věděla, že čas v Knihovně funguje jinak. A Carolyn, víc než kdokoliv z ostatních, trávila svůj život právě v ní.

Proto jí Amerika, která kdysi bývala jejím domovem, připadala nezvyklá a cizokrajná. Věc, které tu říkali „gauč“, byla sice poměrně pohodlná, ale příliš vysoká – mnohem vyšší než polštáře, na které byla zvyklá. V rohu stála krabice, takzvaná „televize“ nebo taky „telka“, která ukazovala pohyblivé obrázky, ale nedalo se do ní vlézt ani se něčeho dotknout. Nebyly tu žádné svíce, žádné petrolejové lampy. A tak dále.

Paní McGillicuttyová byla živá žena, Američanka, která je dobrovolně přijala pod svou střechu. *Tedy... víceméně dobrovolně.* Lisa si s ní promluvila, ale účinky jejich rozhovoru byly jen dočasné. Jennifer jí také podala modrý prášek, který v ní utlumil zvědavost ohledně výstředností jejích nových nájemníků. Pravda však byla taková, že paní McGillicuttyová, osamocená stará vdova, měla ráda společnost.

Byli u ní asi šest týdnů. Hned druhou noc jim začalo být jasné, že ať už je z Dubosádek a Knihovny vyštvalo cokoli, jen tak to neodejde. Peter a několik dalších si stěžovalo na přespá-

vání v drsných podmínkách. Všichni měli hlad. Mohli jít k jednomu z Otcových dvořanů, ale David to nepovažoval za moudré. „Dokud nezjistíme, kdo za tím vším stojí, musíme se o sebe postarat sami.“

Na obzoru jiskřila světla Ameriky.

A tak se hromadně vydali tím směrem, šli na východ po západní přípojce Silnice 78. Asi míli od svého údolí vyšli na kopec, zahrnuli do prvního sousedství, které jim přišlo do cesty, a zaklepali na náhodně vybrané dveře. Bylo těsně před půlnocí. Carolyn stála vepředu. David se tyčil hned za ní a v ruce svíral své kopí.

Paní McGillicuttyová, vdova, již syn nikdy nezavolał, přišla ke dveřím oblečená v županu.

„Zdravíčko!“ řekla Carolyn vesele. „Jsme zahraniční studenti a přijeli jsme sem na výměnu! V programu to nějak pomotali a my teď nemáme kde spát! Chtěli jsme se zeptat, jestli byste nás nevzala na noc k sobě.“

Carolyn na sobě měla své učňovské roucho, šedavě zelený, bavlněný hábit střižený jako kimono s kapucí, v pase stažený šerpou. Ostatní byli oblečení podobně. Rozhodně nevypadali jako zahraniční studenti na výměně.

„Úsměv,“ procedila Carolyn mezi zuby v pelapštině. Ostatní poslechli, ale paní McGillicuttyovou to očividně nepřesvědčilo.

No dobrá, pomyslela si Carolyn. Za pokus to stálo. V nejedné kultuře měli ve zvyku poskytnout přístřeší cizincům. V Americe evidentně ne.

„Ehm... myslím, že kousek odtud je hostel,“ řekla paní McGillicuttyová. „Po levé straně ulice.“

„Ano,“ odpověděla Carolyn. „To asi nepůjde.“ Pak pokračovala v pelapštině: „Liso, mohla bys...“

Lisa předstoupila a dotkla se ženiny tváře. Paní McGillicut-

tyová s sebou nejprve trhla, ale když Lisa promluvila, okamžitě zjihla. Zvuky, které dívka vydávala, nepocházely z žádného jazyka, který Carolyn znala, a pokud obsahovaly nějakou gramatiku nebo schéma, nikdy si toho nevšimla. Ať už šlo o cokoliv, do jejího katalogu to nepatřilo. Na paní McGillicuttyovou to však platilo a stejně tak na ostatní Američany. Za chvilí totiž řekla: „Ale samozřejmě, zlatíčko. Nepůjdete dál?“

Vešli do domu.

I pod Lisiným vlivem k nim však byla nejprve chladná. Carolyn viděla, že se bojí. Ptala se na spoustu otázek a Carolyniny odpovědi ji zjevně neuspokojovaly. Pak přišla řeč na jídlo.

„Máte hlad?“ zeptala se paní McGillicuttyová. „Vážně?“

„Ano. Kdyby vás to příliš neobtěžovalo, něco malého –“

„Udělám lasagne!“ Zešíroka se usmála, dost možná poprvé za celé roky. „Ne, dva plechy lasagní! Chlapci jsou ve vývinu! Bude to trvat jen chvíličku!“

Ve skutečnosti to trvalo pár hodin, ale paní McGillicuttyová připravila také věci, kterým se říkalo jednohubky, protože vám vystačily jen na jedno kousnutí. Ten výraz se Carolyn líbil. Bylo to mrňavé občerstvení skládající se ze sýra, oliv, salámu, chleba opékaného v oleji, česneku a podobných věcí. Dala si i víno. Jennifer nechala několikrát kolovat svou dýmku. Okolo třetí hodiny ranní, když na stůl konečně dorazily lasagne, si všichni bezstarostně povídali, smáli se a prozatím zapomněli na svá trápení.

Stala se jediná nepříjemná věc. David dojedl olivy a šel si ke kuchyňské lince pro další víno. Ponořil prst do sýrové směsi a trochu si lízнул. Paní McGillicuttyová ho pleskla po ruce.

Všichni ztuhli.

Zatraceně, pomyslela si Carolyn. *Zrovna když to šlo tak dobře.*

David se zachmuřil a tyčil se nad starou ženou jako hora. Zaklonila hlavu a podívala se mu do očí. Tou dobou už po-

chopila, že nemluví anglicky, alespoň ne dobře, a tak mu zavrtěla prstem přímo před obličejem. David vyvalil oči.

Carolyn odvrátila pohled a připravila se na vodopád krve.

Paní McGillicuttyová ukázala směrem ke dřezu. David vypadal zmateně. Zmatení byli popravdě řečeno všichni... dobrá zpráva ale byla, že stará paní zůstávala prozatím naživu.

„Ehm... Davide?“ ozval se Richard po chvíli.

David na něj upřel hrozivý pohled.

„Myslím, že chce, abys otočil těmi kohoutky? Umyl si ruce?“ Prsty naznačil, co by měl David udělat.

David o tom chvíli přemýšlel a potom přikývl. Došel ke dřezu a pustil vodu. *Ale ne*, pomyslela si Carolyn zoufale. *Ted ji utopí. Uvaří ji. Něco podobného.*

To se ale nestalo. David si umyl ruce čistou vodou; nejdřív smyl zažranou špínu a sraženou krev a potom si je namydlil něčím, co se jmenovalo Palmolive. Když skončil, ruce mu až po předloktí zářily čistotou. Pyšně je ukázal paní McGillicuttyové.

„Jsi hodný chlapec,“ řekla mu anglicky. „Jak se jmenuje, drahoušku?“

„David,“ odpověděla Carolyn. Rty měla jako ze dřeva. „Jmenuje se David.“

„Jsi hodný chlapec, Davide.“

David se na ni usmál. A pak se stala možná ta nejúžasnější věc, jakou kdy Carolyn viděla. David zalovil v paleolitických hlubinách své paměti a vydoloval z nich anglickou větu: „Dýky... pabi.“

Paní McGillicuttyová ho obdařila zářivým úsměvem.

David se taky usmál.

Paní McGillicuttyová nastavila tvář.

David se ohnul skoro až k pasu a políbil ji.

Jennifer se podívala na svou fajfku, zamrkala a potom opět vzhledla. „Vidíte to, co já?“

„Vidíme, ale nechápeme,“ odpověděl Peter.

Paní McGillicuttyová vzala čistou lžící, nabrala trošku vaječné a sýrové směsi a Davida jí nakrmila. Potom lžičkou setřela malou kapičku, která mu ulpěla na bradě. David si pohladil břicho a vydal několik zvuků připomínajících „ňam“.

Carolyn se rozhlédla kolem stolu paní McGillicuttyové. Viděla jenom vyvalené oči a ústa otevřená dokořán.

David si dolil sklenici vínem a vrátil se zpátky na své místo. „Co?“ zeptal se a všechny je přelétl pohledem. „Pro pána krále. Vy vždycky děláte, jako bych byl nějak zlobr.“

II

Nyní, zhruba o měsíc později, Carolyn vstala a po špičkách prokličkovala mezi spícími těly až do nejsvětější svatyně paní McGillicuttyové. Na plotně bublala nějaká nažloutlá omáčka a vedle ní ležely další ingredience – smetana, vajíčka a máslo. Paní McGillicuttyová stála před svým obrovitým stojanem na koření, ťukala si na tvář prstem a nahlas uvažovala. „Čerstvé mi došly,“ řekla omluvně a zamávala malým umělohmotným citrónkem.

Carolyn se usmála. Paní McGillicuttyová byla dobrá duše. Od života chtěla ve skutečnosti jen to, aby měla koho krmit. *A jde jí to zatraceně dobře.* Ze snídaně se vyklubalo cosi jménem vejce benedikt. Carolyn, které bylo jídlo za běžných okolností lhostejné, spořádala dvě porce. Když už do sebe nedokázala vpravit ani sousto, odkolébala se od stolu, aby se umyla.

Před koupelnou uviděla Petera, který ji upřeně sledoval. Neřekla ani slovo, ale na hrud' si přiložila jeden zdvihnutý prst. Vzniklý úhel odpovídal výšce slunce v době kolem desáté hodiny ranní.

Tehdy se měli s Peterem a Michaellem setkat u bronzového býka.

Podle Racheliných dětských duchů měl Nobununga dorazit někdy během dnešního dne. Nakonec se s ním setkají všichni, ale Carolyn pro sebe, Petera, Michaela a Alicii zařídila soukromou audienci. Peter mlčky přikývl na znamení toho, že porozuměl. Alicia ještě spala, ale Carolyn věděla, že chlapec jí všechno poví, jakmile se probudí.

Když se vrátila do kuchyně, za stolem seděla Jennifer s hrnkem horoucí černé kávy.

„Dobré ráno,“ řekla v pelapštině.

„Dobré ráno,“ odpověděla Carolyn. „Vyspala ses dobře?“ Její úsměv byl vřelý a upřímný – s Jennifer sdílely jakýsi vlastní soukromý prostor, kam ostatní nemohli – a přesto jí neukázala stejné gesto jako Peterovi. Měla Jennifer ráda, ale při setkání s Nobunungou budou hovořit o záležitostech života a smrti. Podle Carolyn se Jennifer už dávno utopila v moři dýmu a strachu. *Je k ničemu.*

Paní McGillicuttyová se ohlédla přes rameno. „Mohla by ses kamarádky zeptat, jestli má hlad?“

„Trochu si dá,“ odpověděla a obrátila se k Jennifer. „Doufám, že máš hlad jako vlk.“

Jennifer zasténala. „Ještě jsem se nevzpamatovala z večere. Je to *opravdu* dobré?“

Carolyn vážně pokývala hlavou. „Neuvěřitelně. Nevím, jak to dělá.“

Paní McGillicuttyová, která byla očividně štěstím bez sebe, zamíchala hrnec s lehce vroucí vodou a do vzniklého víru rozklepla vajíčko.

Jennifer si povzdechla. „Dobře, fajn.“ Otevřela malé kožené pouzdro, ve kterém přechovávala drogy, a zaskučela. Váček byl skoro prázdný. „Asi tě nenapadlo –“

„Ale jo,“ odpověděla Carolyn. „Náhodou napadlo.“

Jennifer se zeširoka usmála. „Jsi moje hrdinka!“

Carolyn šla ke své tašce a vytáhla z ní cihličku velikosti brožované knížky obalenou celofánem. Hodila ji Jennifer. „Tady máš, huličko.“

Jennifer kostku nedůvěřivě obracela v rukou. „Co to je?“

„Říká se tomu hašiš,“ odpověděla Carolyn. „Myslím, že se ti to bude líbit. Je to stejné jako to, co kouříš obvykle, ale prý to má vyšší koncentraci nebo co.“

Jennifer cihličku rozbalila, přivoněla k ní a kousíček uždřbila. Nacpala si dýmku a zapálila si. Za chvíli zvolala: „No páni!“

„Dobrý?“

Přikývla. Z nosních dírek se jí vyvalil kouř. Trochu zakašlala a pak dým se spokojeným povzdechem vyfoukla. „Moje hrdinka,“ zopakovala ještě jednou. Potom znovu zabafala a nabídla dýmku Carolyn.

Ta odmítla. „Ne, děkuju. Je na mě trochu brzo.“

„Jak je libo.“ Jennifer naposledy popotáhla a zbytek drogy schovala do svého váčku. Chvilí seděly potichu a sledovaly paní McGillicuttovou při vaření.

„Chudák ženská,“ řekla Jennifer v pelapštině.

„Proč chudák?“

„Má srdeční uhlík. Je to vidět na první pohled.“

„Cože má?“

Jennifer na ni tázavě pohlédla. „Já myslela, že mluvíš všemi jazyky na světě.“

„Mluvím a nemluvím,“ odpověděla Carolyn. „Těm slovům rozumím, ale moc pro mě neznamenaají. Nejspíš jde o nějaký odborný termín? Něco... z tvého katalogu?“ Pak rychle dodala. „Nechci po tobě, abys mi ho vysvětlovala!“

Mluvit o svém katalogu jim bylo přísně a vehementně zakázáno. Otec nikdy neřekl proč, ale se zákazem to myslel *oprav-*

du vážně. Ostatní měli za to, že nechce, aby se někdo z nich stal příliš mocným, jenže po tom, co se stalo Davidovi, se ho už neodvažovali zeptat.

„To je v pořádku,“ řekla Jennifer. „Pro mě jsou pravidla malinko jiná. Můžu mluvit o nemocích, jejich symptomech, diagnóze, pravděpodobných následcích, o čemkoliv, co by mohlo pacienta zajímat. Jen nesmím zacházet do odborných detailů týkajících se léčby.“

„Vážně? To jsem nevěděla.“ Posledních několik let už se s Jennifer moc nebavily. „Takže... o co jde? Vada srdeční chlopně nebo něco takového?“

„Ne, ne. Není to nic fyzického. ‚Srdeční uhlík‘ je jen technický termín pro daný syndrom.“

„Jak květnaté.“

Jennifer pokrčila rameny. „Otec má slabost pro poezii.“

Carolyn na ni zírala. „Když to říkáš. A co jí tedy vlastně je?“

Jennifer našpulila rty a hledala ta správná slova. Potom řekla: „Dělá *brá-nýz*.“

„*Brá-nýz*? Myslíš snad brownies?“

„Ano!“ přikývla Jennifer. „Přesně ty! Takže tomu rozumíš.“

„Ehm... ne Jennifer. Je mi líto. Vůbec tě nechápu.“

Jennifer se znovu zamračila. „Dělá brownies,“ řekla znovu. „Sama je nejí, ale stejně je peče. Jednou za pár dní.“

„Stejně nevím...“

„Někdy si při tom zpívá,“ pokračovala Jennifer. „Tak jsem to poznala. Nemusí to být slova. Když slyším, jak si někdo zpívá, stačí i obyčejné broukání, hned o něm vím úplně všechno.“

„Co přesně?“

„Celou jeho patologii,“ vysvětlila Jennifer. „Paní McGillicuttyová ty brownies nepeče pro sebe. Jsou pro někoho, koho ztratila před mnoha lety.“

„Manžela?“ Muž paní McGillicuttyové byl několik let po smrti.

„Ne,“ odpověděla Jennifer. „Toho ne. Většinu jejich manželství strávil v práci. Všechno jí podřizoval. Taký měl jiné ženy. Jednou si s ním o tom zkusila promluvit a on ji zbil.“

„Moc pěkné.“

Paní McGillicuttyová chodila po kuchyni se zastřeným, nepřítomným pohledem.

„Ale kdysi měla dítě, chlapce. Sama si to neuvědomuje, ale ty koláčky jsou pro něj.“

„Co se stalo?“

„Kluk měl rád, když ho šoustali do zadku,“ vysvětlila Jennifer bez mrknutí oka. „Jeho otce to rozzuřilo. Jednou se s manželkou vrátili domů a přistihli ho, jak to dělá na gauči se starším mužem. Byl to jeden z otcových přátel. Jí by to tolik nevadilo, ale otec málem zešlel. Hrozně chlapce zbil, zlomil mu levou holec a na dvou místech mu přerazil sanici. Kluk byl dlouho v nemocnici a kosti se nakonec zahojily. Zato újma na jeho duši byla katastrofální. Když byl mladší, byli si s otcem velmi blízcí. Ten výprask ho zlomil. Začal brát drogy – hlavně amfetamin, ale jinak všechno, co se mu dostalo do rukou. Stáhl se do sebe. Někdy byl pryč celé dny. Jednoho dne už se domů nevrátil. Jednou nebo dvakrát s ním mluvili –“ Jennifer ukázala na věc na stěně.

„Říká se tomu telefon,“ řekla Carolyn. Než zabila detektiva Minera poprvé, přinutila ho, aby jí vysvětlil, jak funguje.

„Jo. Přesně to. Dvakrát s ním mluvili po *telofóónu* a jednou nechal vzkaz. Tenkrát byl v místě jménem Denver a pak v Miami. Potom už nikdy nezavolał. To bylo před deseti lety.“

„Kde je teď?“

Jennifer zavrtěla hlavou. „Nejspíš je mrtvý. Nikdo doopravdy neví. Nejdřív to pro ni byla muka. Každý telefonát, každé zaklepaní na dveře jí pokaždé znovu rozrylo starou ránu. Už devět let v noci nespí. Její manžel se z toho vzpamatoval...

šel dál, zapomněl. Byl to muž s nepřilíš hlubokými city, stejně jako její otec. Ale Eunice nemůže dál. Leží sama ve tmě a čeká, až se její malý synek vrátí domů. Nemá nic jiného než to čekání.“

Carolyn sledovala starou, smutnou ženu pobíhat po kuchyni a něco se v ní pohnulo. Byl to soucit, přestože ten pocit neuměla pojmenovat. Něco takového totiž necítila často. „Aha,“ zašeptala. „Takhle je to.“

„Myslí si, že kdyby se její syn vrátil, bylo by to jako probuzení ze snu. Znovu by vnímala. Jenže chlapec se nevrátí. Nikdy by si to nepřiznala, ale stejně to ví. A tak dělá brownies jako památku na svého syna. Nemůže si pomoci – slabá útěcha je lepší než vůbec žádná, rozumíš? Její svět je chladný jako led a ona se pokouší zahřát.“

Jennifer pohlédla na starou ženu, která vařila v kuchyni vaříčka, a smutně se usmála. „Diagnóza srdeční uhlík.“

„Měli bychom něco udělat,“ začala Carolyn. Její pravý ukazováček se takřka neznatelně zachvěl. „Rachel by mohla jejího syna najít. I kdyby byl mrtvý, ty bys ho mohla –“

Jennifer se na ni překvapeně podívala. „To je od tebe moc milé, Carolyn.“ Zavrtěla hlavou. „Ale nepomohlo by to. Nikdy to nefunguje tak, jak si myslíme. Potíž se srdečním uhlíkem je ta, že vzpomínka se *pokaždé* liší od skutečnosti. Paní McGillicuttyová má v hlavě zidealizovanou verzi svého syna. Dávno zapomněla na to, že byl sobecký, že se vyžíval v drobném trapičství. S tím mužem ho nepřistihli náhodou. Kdyby se teď vrátil, nepomohlo by to. Brzo by znovu odešel a ona by tentokrát přišla i o iluzi, která jí pomáhá přežít. To by ji nejspíš zničilo. Není moc silná.“

„Tak co tedy? Existuje něco, co se s tím dá dělat?“

Jennifer zavrtěla hlavou. „Ne. S tímhle ne. Buď najde způsob, jak na syna zapomenout, anebo na tu vzpomínku zemře.“